

NIEUWE AVONTUREN

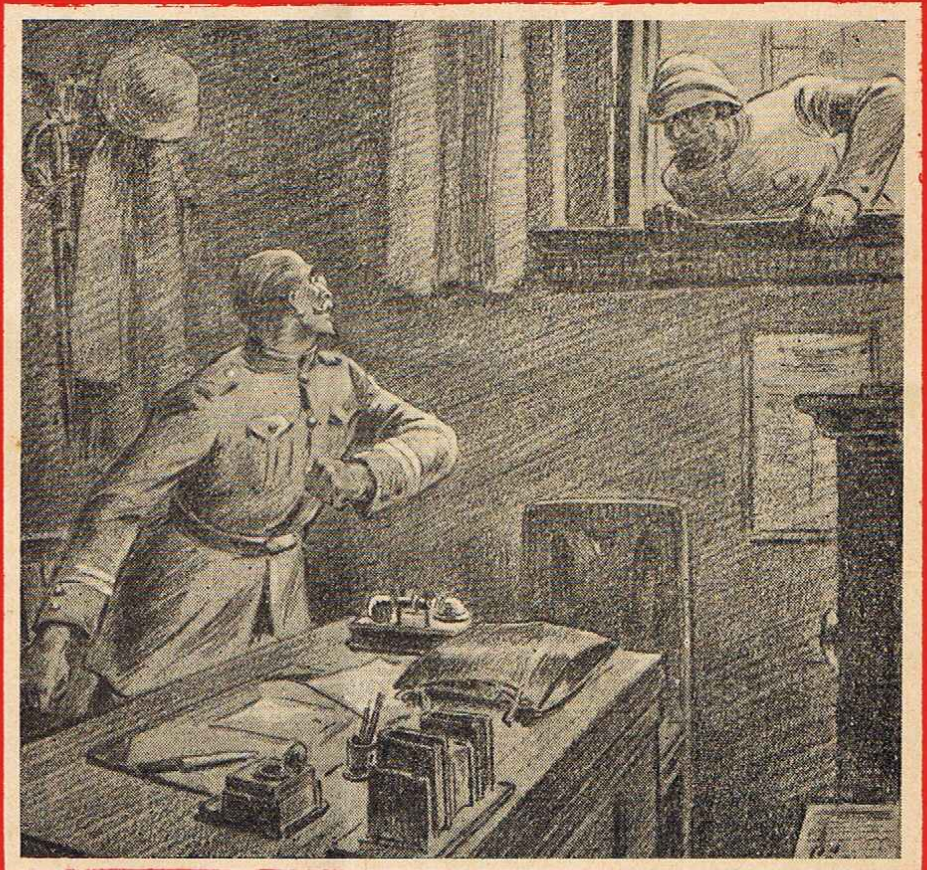
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

INDISCH GOUD

N° 2321

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

INDISCH GOUD

HOOFDSTUK I

EEN BERICHT IN DE «TIMES»

John Raffles zat met zijn vriend en secretaris Charles Brand in de eetkamer van de kleine villa, welke hij onder de naam Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde. De beide mannen waren hier in de lectuur van hun lijfblad, de «Times» verdiept.

Zij hadden blijkbaar juist het ontbijt gebruikt, want de oude grijze kamerdienaar van John Raffles, Gaston, liep geruisloos tussen de half afgenomen tafel en de deur heen en weer.

Hij bracht nu een mooi kistje van sandelhout binnen, dat gevuld was met kostelijke Egyptische sigaretten, zette asbak en een zilveren aansteker op tafel en verwijderde zich zo zacht, dat men zijn heengaan niet eens opmerkte.

Nog een kwartier lang lazen de vrienden zwijgend door, toen vouwde Raffles zijn blad op en vroeg:

— Vindt jij wat bijzonders over technische onderwerpen?

— Ja, ik ben hier aan een aardig artikel bezig over proefnemingen met een eensporige elektrische wagen op een speciaal daarvoor aangelegde baan in de Amerikaanse staat Denver. Ik lees dat er met die gyroscope-wagen snelheden van over de tweehonderd en vijftig kilometer per uur zijn bereikt.

— Ja, dat is met dergelijke nieuwe uitvindingen geweldig, zei Raffles, wij verbazen ons er echter over als wij zo iets lezen, schudden het hoofd en beweren dat dit haast onmogelijk is, en toch blijkt het nu toch wel, dat er voor de menselijke geest niets onmogelijks bestaat. Honderd jaar geleden vond men duizenden mensen, zelfs onder de intellectuelen, die schaterlachten over het denkbeeld, dat men een stoommachine

op wielen een groot aantal zwaar beladen wagens zou kunnen doen voorttrekken, zelfs knappe koppen hielden vol, dat de wielen van dat vehikel eenvoudig over de gladde rails zouden draaien, zonder dat de machine een centimeter van haar plaats kwam.

— Zo is het en toch reed in nog hetzelfde jaar, in achttienhonderd zes en dertig, als ik me niet vergis, de eerste spoortrein met een voor die tijd zeer grote snelheid over de ijzeren weg.

— En zoals het met de spoortrein is gegaan, zo ging het overal mee, vervolgde Raffles. Iemand die vijftig jaar geleden zou hebben durven voorspellen, dat men van de ene zijde naar de andere over de Stille Oceaan zou kunnen praten en foto's per telegraaf overbrengen, zou voor een gevaarlijke gek zijn gehouden. Zo zou ik nog honderden voorbeelden kunnen noemen. Vergelijk de vroegere vliegmaachines met de tegenwoordige straaljagers, de televisie, de atoomduikboten. Wat een kwart eeuw geleden een sprookje leek, iets onbereikbaar, is thans werkelijkheid geworden. En zo zal het met de gyroscope ook gaan; ik voor mij twijfel er geen seconde aan, of over een halve eeuw zal men de stoomspoorlijnen alleen nog maar van plaatjes kennen.

— Dat ben ik volmaakt met je eens, zei Brand. Die proefnemingen te Denver zijn trouwens niet eens oorspronkelijk, want reeds geruime tijd geleden heeft de Duitse ingenieur Scherl dezelfde proeven genomen met een elektrische tramwagen, die slechts op 2 wielen liep. En ik vind die snelheid van 250 kilometer niet eens zo verbazend, want op de proefbaan bij Treptow zijn vijftien jaar geleden snelheden gehaald van 290 kilometer met een vierwielige elektrische wagen.

— Dat mag ik horen, riep Raffles lachend uit. En als dan over een jaar of vijf en twintig de tunnel onder het Kanaal gereed zal zijn, dan zullen wij hier om tien uur op ons gemak ontbijten, in de gyroskopetrein stappen en nog zo lang voor de lunch te Parijs zijn, dat wij met onze tijd eenvoudig geen raad zou-

den weten.

Hij nam een ander blad van de «Times» op en begon weer te lezen, terwijl Brand de lectuur van het bijblad vervolgde. Na een minuut of tien werd het oor van de jonge man getroffen door een zonderling goedkeurend gebrom dat Raffles uitstiet. Hij keek over zijn blad heen en zag dat de ogen van de Grote Onbekende schitterden.

— Is er wat aan de hand, Edward? vroeg hij nieuwsgierig.

— Hoe zo? vroeg Raffles, zonder van zijn blad op te kijken.

— Wel, je uitte daareven een zonderling gebrom, waarvan ik de betekenis meen te begrijpen. Je maakt dat geluid alleen maar, als er iets van je gading in het Cityblad staat, iets waaraan wij wat hebben.

— Dat kon ook wel zo zijn, bevestigde Raffles. Ik zal je het berichtje eens voorlezen, dat de aanleiding was van mijn geknor, zoals jij het belieft te noemen. En dan moet je mij eens zeggen wat jij er van denkt.

«Het Gouden Beeld van de Radjah van Cowpur,

» Naar onze lezers zich zullen herinneren, besloot de Radjah van Cowpur onlangs een groot massief gouden beeld te doen vervaardigen, dat in de Zonnetempel te Cowpur geplaatst zou worden ter gelegenheid van het huwelijk van de vorst met de dochter van Lord Curzon. Wij vernemen thans, dat binnenkort een groot aantal goud in staven van een bank te Londen zal worden vervoerd naar Manchester, waar de beroemde kunstgoudsmid Georg Shesterfield van de staven ter waarde van ongeveer 40.000 £ het gouden beeld dat door de Radjah besteld is, zal vervaardigen. Wij werden heden in de gelegenheid gesteld de tekening van dit beeld te bezichtigen, zodat de kunstenaar ook thans weer zijn naam eer zal aandoen.

Het spreekt vanzelf, dat er bij het vervoer van dit grote bedrag aan gouden staven de nodige voorzorgsmaatregelen tegen diefstal zullen worden genomen.

Naar men ons verzekert, zal het goud

gedurende vier dagen voor het publiek ter bezichtiging worden gesteld, in een der vitrines van de Engelse bank ».

Raffles legde het blad langzaam naast zich neer en keek Brand onderzoekend aan.

— Nu, wat zeg je daar wel van? vroeg hij.

— Wel, ik zeg dat veertig duizend pond aan ongemunt goud een lief bedrag is, zei Brand droog.

— Heb jij wel eens van een Radjah van Cowpur gehoord? vroeg Raffles weer.

— Van hem zelf niet, maar wel van zijn zoon, een leeghoofdige jonge man, die als enige kwaliteit, zijn verbazende rijkdommen en zijn vorstelijke afkomst kan laten gelden.

— Nu, ik kan je zeggen, dat hier de appel niet ver van de boom is gevallen. Als die oude Radjah van Cowpur nog niet geheel en al kinds is, dan zal het toch niet veel schelen. Het is een manie van de brave man om bij alle gelegenheden zilveren, maar liefst gouden beelden te laten vervaardigen en die dan hier en daar te laten neerzetten. Ik herinner mij, bijvoorbeeld, nog zeer goed, dat hij acht jaar geleden een beeld van bijna een halve meter hoogte liet vervaardigen. Waarom, denk je? Om de heuglijke gebeurtenis te vieren dat hij op de jacht zijn honderdste tijger had geveld.

— Maar, riep Brand verbaasd uit, is die man dan zo rijk?

— Daar kunnen wij Westerlingen ons maar een vage voorstelling van maken, antwoordde Raffles. De uitdrukking « rijk » verliest hier geheel de betekenis, die wij aan dat woord hechten. Het bezit van sommige vorstelijke families in India is bijna niet onder cijfers te brengen.

— Zodat ik maar niet eens in de tientallen miljoenen zal raden als ik hun bezit zou willen schatten?

Raffles barstte in lachen uit.

— Miljoenen zeg je, amice? Maar beste jongen, de Amerikaanse miljardairs als Gould, Wannamaker en Van der Bilt zijn arme drommels bij hen vergeleken.

Brand zette grote ogen op.

— Dan is het ook geen wonder, dat ze op zulke zotte denkbeelden komen om massief gouden standbeelden te laten maken.

— Dat geef ik je toe, en omdat ik een hekel heb aan alles wat zot is, ga ik rond met het plan om van dit bericht meer notitie te nemen dan de meeste lezers zullen doen.

— Ja, ik heb je ogen wel zien schitteren en de betekenis van dat gebrom zoëven was me dadelijk duidelijk. Laten we niet langer in raadselen praten, Edward. Wij zijn het er roerend over eens, dat het zonde zou zijn die kostelijke staven te laten versmelten tot een gouden pop, waaraan niemand wat heeft.

— Ik zie niet zonder aandoening, Charles, dat je als het ware mijn gedachten uit mijn ogen hebt gelezen, zei Raffles op lichtspottende toon.

— Het klinkt bijna banaal, maar je zult waarschijnlijk evengoed weten als ik, dat er aan zo'n onderneming « grote moeilijkheden » verbonden zijn.

— Moeilijkheden zijn er om uit de weg te ruimen, riep Raffles uit.

— Maar deze zijn toch, alles wel beschouwd, al van bezonder ernstige aard, hernam Brand. Om te beginnen, weten wij eigenlijk van niets. We weten ten eerste niet, van welke bank het goud vertrekt, ten tweede niet met welke trein 't vervoerd wordt en of 't wel per trein wordt overgebracht; ten derde niet waar het heengaat, en ten vierde niet wanneer. Je zult me toestemmen, dat we hier voor een gemis aan gegevens staan, dat niet zo gemakkelijk zal zijn te overbruggen.

— Kom, kom, amice, met een weinig ondernemingsgeest en wat schranderheid komen wij er wel.

Raffles nam de krant nog eens ter hand en las het berichtje aandachtig over.

— De « Times » heeft blijkbaar, zoals dit stukje aantoonde, al eens een vroeger berichtje gehad, want daar verwijst het blad naar. Om te beginnen zullen wij dus de klapper in het bureau van het Cityblad eens nagaan en dat berichtje opzoeken, wellicht kunnen we

daar nadere bijzonderheden in vinden, die ons bij onze verdere werkzaamheden van nut kunnen zijn. Voorts zullen wij eens naar dat uitgestalde goud gaan kijken, misschien is er wel een of andere inlichting bij, die ons wat wijzer kan maken. Ten derde zal een haarfijn onderzoek van de financiële rubriek in de « Times » der laatste maanden ons misschien wel zeggen, welke bank dezer dagen haar goudvoorraad met een groot bedrag heeft aangevuld. Zoals je misschien zult weten, wordt dat steeds onder de financiële berichten medegedeeld.

— Ik wist het niet, maar ik neem het uit jouw mond gaarne aan.

— Welnu, als we eenmaal weten, welke bank het goud levert, dan zijn wij al een goed eind op weg.

— Als ik mij niet vergis, heeft zo'n goudverzending altijd onder gewapend geleide plaats.

— Dat wil zeggen, de afzender kan aan de politie verzoeken enige detectives af te staan, die dan aansprakelijk zijn voor de veilige overbrenging van het goud.

— Dus dan zouden we met de politie te doen krijgen, riep Brand uit.

— Lieve hemel. Je zegt het op een toon, alsof ons geen vreselijker gevaar kon bedreigen, zei Raffles lachend. Het zou toch niet voor de eerste maal zijn, dat we met inspecteur Sullivan en zijn mannetjes te doen krijgen. En als ik me niet sterk vergis, heeft hij de enkele malen dat we met deze pas aangestelde, slimme politiemans te doen hebben gehad, niet bepaald aan het langste eind getrokken.

— Wordt zo'n grote hoeveelheid goud per extra-trein verzonden?

— Neen, dat komt maar hoogstzelden voor. Het wordt natuurlijk in een goed gesloten en verzegelde kist geborgen, die kist wordt in een speciaal daarvoor vervaardigde met pantserplaten versterkte goederenwagen geplaatst en de heren detectives gaan er, als ware aanbidders van het gouden kalf, zwiingend omheen, staren de kist aan als wilden zij het stomme ding biologeren, en aldus beletten, zijn plaats te verlaten.

— En dan wil jij werkelijk moeite doen, om die gouden staafjes in het bezit te krijgen? vroeg Brand verbaasd, ik wil je bekennen, dat ik nieuwsgierig ben, hoe je je dat wel voorstelt.

— Ik weet er op het ogenblik nog volstrekt niets van, zei Raffles kalm. Ik kan er me zelfs geen flauwe voorstelling van maken, maar ik heb het mij nu eenmaal in mijn hoofd gezet en wat ik mij voorneem uit te voeren, dat breng ik ook ten uitvoer, zoals je weet. Onmogelijk is de zaak niet en van dat ogenblik af, zie ik niet in, waarom ik mijn plan niet zou kunnen volbrengen.

— Voor zover ik kan nagaan, zal het volstrekt onmogelijk zijn het goud van eigenaar te doen veranderen, zolang het nog in de bank en zolang het in de vitrine tentoongesteld is.

— Dat zou in ieder geval zeker heel lastig zijn, beaamde Raffles.

— In de bank is het natuurlijk veilig weggesloten en streng bewaakt; voor het graven van een tunnel ontbreekt de tijd, evengoed als voor het uitwerken van een ander plan om in de bank door te dringen.

— Dat spreekt vanzelf, voor dergelijke ondernemingen hebben wij minstens drie maanden voorbereiding nodig. En ik denk, dat het goud zal worden verzonden, korte tijd nadat het voor het publiek tentoongesteld is geweest.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen:

— Doe me een lol en ga even de spoorwegkaart van het zuiden van Engeland van mijn werkkamer halen?

— Dadelijk, zei Brand.

Hij ging de kamer uit en kwam even later terug met een grote kaart, die hij op de tafel voor Raffles uitspreidde. Deze bekeek de kaart aandachtig gedurende enkele ogenblikken en zei toen:

— De afstand van Londen naar Manchester zal ongeveer tweehonderd kilometers bedragen. Er zijn twee wegen naar Manchester, maar natuurlijk zal men de kortste nemen, om de kansen voor beroving zo klein mogelijk te maken trouwens wordt de kortste weg ook door de internationale spoorreinen gebruikt.

Maar daar we het zekere voor het onzekere moeten nemen, zal het het beste zijn, het zaakje klaar te spelen voor het punt waar de lijn naar Manchester zich splitst. Dat wil zeggen, voor Rugby, dat op 100 km. afstand van Londen ligt, of ongeveer een uur en twintig minuten sporen.

— Maar in een uur en twintig minuten kunnen we toch onmogelijk ons plan ten uitvoer brengen, riep Brand uit.

— Dat geloof ik ook niet. Maar als we in een uur en twintig minuten maar bij de wagen kunnen komen waar de kist staat, dan ben ik al meer dan tevreden.

HOOFDSTUK II

MEN ROEPT SULLIVAN'S DIENSTEN IN

Op het bureau van Scotland Yard waren alle beambten druk in de weer.

De inspecteur van politie en hoofd van het recherche-bureau, Sullivan, een krachtig gebouwde, jonge man van een jaar of dertig, verstond geen gekscheren en wilde dat er op zijn bureau gewerkt werd.

Terwijl onder het beheer van de hoofdinspecteur Baxter de zaken vaak op hun beloop werden gelaten en iedereen ongeveer deed wat hij verkoos, waren alle beambten, die onder de jonge inspecteur stonden, vaak aan strenge tucht onderworpen en gedwongen tot hard werken.

In het privékantoor van de hoofdinspecteur zat Baxter voor zijn schrijftafel, verdiept in de lezing van een paar rapporten.

Sullivan, de inspecteur, stond voor het raam en keek naar buiten.

Op het bellen van de telefoon keerde hij zich om en nam het toestel van de haak.

Hij luisterde enkele ogenblikken en sprak toen in de hoorn:

— Wat gij mij daar vraagt is een hoogstbelangrijke zaak, waarin ik niet alleen te beslissen heb, mijnheer, wees zo goed een ogenblik te wachten, ik zal met mijn chef de zaak bespreken en u aanstonds terugbellen.

Hij zette de microfoon weer op de haak en richtte zich tot zijn superieur:

— Mijnheer Baxter, mag ik u een ogenblik storen? vroeg hij.

— Wat is er, Sullivan? vroeg Baxter knorrig.

— De bank van Tornycrofft moet over enige dagen een kostbare partij gouden staven naar Manchester overbrengen en verzoekt ons, het geleide van dit goud op ons te willen nemen. Vier of zes detectives zullen wel voldoende zijn.

— Alwéér wat anders, pruttelde Baxter, wij kunnen op het ogenblik eigenlijk niemand missen voor dergelijke karweitjes.

— Maar de bank van Tornycrofft is een zeer belangrijke zaak, mijnheer Baxter en bovendien gaat het hier om het materiaal van een invloedrijk Indisch vorst. De eer van ons politiekorps is er, om zo te zeggen, mee gemoeid, dat het goud veilig op de plaats van bestemming aankomt.

— Zou je dat denken? vroeg Baxter weifelend, nu, dan moet je maar een half dozijn van onze mannen uitkiezen en die met het goud naar Manchester zenden.

— Ik zou zelf ook wel gaarne meegaan, mijnheer Baxter, zei Sullivan.

— Acht je dat noodzakelijk?

— Dat niet bepaald, maar daar men op alles moet zijn voorbereid, zou ik zelf gaarne aanwezig zijn. Er kan immers iets gebeuren, anders zouden zij onze mensen niet nodig hebben.

— Kom, beste Sullivan, zei Baxter lachend, welke dief zou de onbeschaamdheid en de moed hebben om een aanslag te wagen op een zending goud, die met de grootste behoedzaamheid en streng bewaakt wordt overgebracht?

— O, ik ken wel zo'n vermete en moedige dief, zei de jonge inspecteur, schijnbaar in de aandachtige beschouwing van zijn goed onderhouden nagels verdiept.

De hoofdinspecteur verschoot van kleur.

— Je bedoelt toch niet, John Raffles? vroeg Baxter stotterend, terwijl hij de jonge inspecteur verschrikt aankeek.

— Maar mijn hemel, mijnheer Baxter riep deze ongeduldig uit, wie zou ik anders kunnen bedoelen? Er is immers maar één man op de hele wereld, die in het beschaafde Europa zo iets zou durven ondernemen. Wij zijn hier niet in het verre Westen van Amerika, in China of in Mexico, waar nog de brutaalste treinroven worden ondernomen. En de enige man, die het dan ook zou durven doen, is degene wiens naam gij daareven genoemd hebt, die mij al enige keren een fiasco heeft laten slaan, maar die ik niettemin vroeg of laat met zijn kraag hoop te pakken.

— Ik help het je van harte wensen, beste Sullivan, zei Baxter op half medelijdende, half spottende toon, maar ik voor mij ben er van overtuigd, dat het niet vroeg, maar daarentegen zeer laat zal zijn, voor je hem in levende lijve voor mij hebt gebracht. Bedenk maar eens, dat ik zelf, Baxter, al wel twintig verkeerde Raffles heb doen arresteren.

— Ik moet bekennen, dat ik het zover nog niet heb gebracht, zei Sullivan fijntjes, zelfs heb ik nog geen enkele verkeerde Raffles gearresteerd, ofschoon ik wil toegeven, dat ik wel enkele malen een verkeerd voor hem heb aangezien.

— Dus je acht het niet onmogelijk, dat dit onbeschaamde heerschap het werkelijk zou wagen een poging te doen om de staven in zijn bezit te krijgen?

— Volstrekt niet onmogelijk, mijnheer Baxter. Maar laat mij nu eerst even de bank van Tornycroft opbellen en haar de toezegging doen, dat wij voor de nodige mannen zullen zorgen.

Hij trad weer op het telefoontoestel toe, nam de hoorn van de haak en voerde het volgende gesprek:

— Firma Tornycroft? U spreekt met

Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard, afdeling recherche. De hoofdinspecteur van politie zal u gaarne van dienst zijn en stelt zes man tot uw beschikking om de gouden staven van hier naar Manchester te vergezellen. Wilt u zo goed zijn mij de datum mede te delen, waarop de zending vertrekt, het uur van vertrek en het station? Wat zegt u? Wil een uwer firmanten dat liever persoonlijk komen zeggen? Zoals u wilt, mijnheer, ofschoon ik u verzeker dat de telefoon in Londen gelukkig nog veilig is. Het valt niet zo gemakkelijk hier in de wereldstad de draad af te tappen. Wat zegt u? Moet ik bij u komen? Heel goed, mijnheer, ik zal in de loop van de dag even op uw kantoor komen... O, neen, het vereist volstrekt geen dank; het is onze plicht om te zorgen dat dergelijke zendingen veilig worden overgebracht.

Sullivan legde de hoorn weer op de haak en richtte zich tot zijn chef.

— De heren verzoeken mij, om vanmiddag even bij hen te komen, zij zullen mij dan persoonlijk het uur van vertrek en nadere bijzonderheden mededelen.

— Kunnen die mensen dat niet per telefoon doen? vroeg Baxter.

— Dat heb ik ook al gevraagd, mijnheer, maar ze schijnen het veiliger te vinden om het mij persoonlijk onder vier ogen mede te delen, en ik kan hun niet geheel en al ongelijk geven. Men kan met dergelijke dingen niet te voorzichtig zijn; bedenk dat Raffles een buitengewoon loze vos is. Hij leest natuurlijk de Londense bladen, en nog deze ochtend moet hij het bericht in de « Times » hebben gelezen. Gij begrijpt dus dat het voor alles van het allerhoogste belang is, dat wij de tijd van vertrek, de naam van het station en andere dingen, die met de goudzending in verband staan, streng geheim houden.

— Nu, ik vind, om je de waarheid te zeggen, al die geheimdoenerij wel een beetje overdreven, zei Baxter op schampere toon. Een half dozijn, voor deze gelegenheid, met goede revolvers gewapende politiemannen, zou, dunkt mij, wel voldoende zijn, om zich een boos-

doener van het lijf te houden, zelfs al heet hij John Raffles.

— Dat weet ik nog zo zeker niet, mijnheer Baxter, zei Sullivan ernstig, ik heb nog slechts enkele malen met de Grote Onbekende te doen gehad, maar dat is meer dan voldoende geweest om mij ervan te overtuigen, dat die man met een bijna bovennatuurlijke schranderheid begiftigd is, en een moed aan de dag legt, waarvoor zelfs wij, zijn vijanden, eerbied moeten koesteren. En nu zal ik maar dadelijk werk maken van het gewapend geleide, want ik vind dat de zes mannen de allerbeste moeten zijn, die ik kan krijgen.

— Nu, ik wens je veel succes, bromde Baxter, terwijl hij zich weer in zijn paperassen verdiepte.

Sullivan verliet het vertrek en begaf zich naar het archief, waar hij zich de conduite-staten van het gehele personeel liet geven. Hij bladerde ze zorgvuldig door en legde er een aantal terzijde, die betrekking hadden op politie-beambten, reeds lange jaren in de dienst van Scotland Yard, en die reeds meer-malen bewijzen van hun moed en schranderheid hadden gegeven. Hij noteerde de namen van deze mannen en begaf zich daarna weer aan zijn werk.

HOOFDSTUK III

DE GOUDEN STAVEN

Twee dagen nadat dit was voorgevallen, verdrong een talrijke menigte zich in de grote vestibule van de Bank van Engeland, rondom een grote vitrine, die geplaatst was op een houten voetstuk, dat met fluweel was omkleed.

Dit voetstuk was omgeven door een vierkant hek en tussen hek en vitrine liepen onafgebroken twee beambten heen en weer, die een waakzaam oog hielden op de bezoekers, die de schat van de Radjah kwamen bewonderen.

Onder de bezoekers bevonden zich Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand. Lord Aberdeen, die in geheel Londen bekend was en door de beambten van de Bank van Engeland dadelijk werd herkend, werd door enige heren uit de Raad van Beheer van de wereldberoemde Bank met grote hoffelijkheid ontvangen, zodra men hun zijn komst gemeld had en in hoogst eigen persoon tot dicht voor de vitrine gebracht.

Aan een der stijlen daarvan was een groot bord van karton gehangen, waarop met duidelijke letters enige biezonderheden over de inhoud der vitrine stonden vermeld.

— Het is een fraaie verzameling, mijnheeren, zo richtte Raffles zich tot de beide bestuursleden, die hem hadden verwelkomd. En Tornycrofft zal er verstandig aan doen, bij het vervoer de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen.

— O, dat zal zeker niet worden nagelaten, mylord, zei een der heren lachend, ik heb horen vertellen, dat er niet minder dan een half dozijn gewapende detectives meegaan.

— Dat mag dan ook wel, hernam Raffles, want als vandaag over zes dagen de trein met het kostbare goedje vertrekt, dan zal er zeker menigeeen met een begerig oog staan toekijken, menigeeen die wel eens lust zou kunnen voelen, een goede slag te slaan.

Het bestuurslid keek de spreker verbaasd aan.

— Weet u zo zeker, dat de trein over zes dagen vertrekt, mylord? vroeg hij verwonderd. Ik moet u zeggen, dat mij daar zelf niets van bekend is.

— O, ik zei zes, zoals ik acht of tien gezegd kon hebben, merkte Raffles onverschillig op, ik bedoelde maar, dat heel wat leden van het dievengilde het zouden willen wagen, de gouden staven onder-

weg te roven.

— Nu, mylord, hernam het bestuurslid, ik voor mij geloof, dat zoiets tot de vrome wensen zal blijven behoren. Het is in de tegenwoordige tijd bijna onmogelijk een diefstal van deze aard te plegen; het zal u niet bekend zijn, maar het goud wordt zeer secuur ingepakt en vervoerd in een geblindeerde wagen, die speciaal voor het vervoer van grote sommen gelds vervaardigd is.

— Het zal wel zijn zoals u zegt, mijnheer, hernam Raffles, maar als ik in de plaats van Tornycrofft was, zou ik geen rust of duur hebben, voor het goud veilig en wel in de fabriek van de goudsmid te Manchester was.

— Nu, eerlijk gezegd, geloof ik ook dat onze president-directeur Tornycrofft iets dergelijks voelt, maar ik acht zijn vrees overdreven en schrijf die alleen toe aan het feit, dat onze president wel wat op jaren komt.

Raffles uitte nog enige onbetekenende complimenten met betrekking tot de Bank van Engeland en verwijderde zich met zijn secretaris.

— Nu, hecht je nog al waarde aan het resultaat van de bezichtiging, vroeg Brand, zodra zij weer op straat waren.

— Als ik naga, dat ik zonder enige illusie ben heengegaan, zeker, antwoordde Raffles. Ik weet nu om te beginnen, dat het goud inderdaad per trein en niet per auto vervoerd zal worden, want dat heeft het lid van de Raad van Beheer der bank zo duidelijk mogelijk laten uitkomen, toen ik zo losjes weg zei, dat het vertrek over zes dagen zou plaats hebben.

— Maar zou de man dat zelf wel weten? vroeg Brand.

— Dat spreekt toch vanzelf, amice. Het is wel aan te nemen, dat hij niets weet van het uur van vertrek, of daar althans niets over wil uitlaten, maar hij is natuurlijk op de hoogte gebracht van de wijze van vervoer.

— Maar vind je, dat wij nu veel verder zijn gekomen?

— Niet veel, maar toch iets.

— Zouden misschien de zes mannen al aangewezen zijn, die met de schat

meegaan?

— Ik denk, dat het er zeven zullen zijn.

— Wie zou dan de zevende zijn?

— Sullivan, natuurlijk, de inspecteur, met wie wij het al een paar malen aan de stok hebben gehad.

— Waarom denk je dat? vroeg Brand.

— Ik denk het, omdat die jonge man heel eerzuchtig is en graag spoedig naam zou maken en dus aan alle ondernemingen wil meedoen, waarbij enige eer te behalen valt. Daar komt nog bij, dat het niet zo zonderling zou zijn als onze Sullivan bij zichzelf redeneerde, dat een zekere Raffles wel eens een aanslag op het goud in de zin kon hebben.

— Daar heb je waarachtig gelijk in. Hij moet bij zichzelf denken, dat er maar één man is, die dat zou durven en dat zijn aanstelling als hoofdinspecteur zo goed als verzekerd zou zijn, wanneer hij er in slaagde de Grote Onbekende te arresteren.

Raffles gaf geen antwoord, maar liep geruime tijd zwijgend voort.

De beide mannen wandelden nu langs het strand, waar het op dit ogenblik van de dag biezonder druk was. Eensklaps vroeg Raffles:

— Jij kent immers de Tornycrofft's Bank?

— Ja, ik ben er enige maanden geleden eens voor je heen geweest, om een paar effecten te verzilveren en heb toen de beide directeuren zelf gesproken.

— Zijn er twee?

— Ja, twee broers.

— Oud?

— Beiden zijn, dunkt me, in de zeventig.

— Zouden zij op het ogenblik op hun kantoor zijn, denk je?

— Dat zou ik wel denken. Het zijn grote werkezels, zij komen het eerst op het bureau, en doorgaans gaan ze het laatst weg.

Opnieuw verviel Raffles in diep gepeins en Brand begreep, dat zijn vriend een of ander plan bedacht, zodat hij er zich wel voor wachtte, hem in zijn overpeinzingen te storen.

Na enige ogenblikken vroeg Raffles

opnieuw:

— Zij verstrekken immers ook wel geld op juwelen als onderpand?

— Zeker voor hen goed bekende clientele, antwoordde Brand.

Raffles stak de hand in zijn borstzak en haalde er een kleine portefeuille van marokijnleder uit, die hij behoedzaam opende. Hij nam er een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uit en zei tot Brand:

— Weet je wat daarin zit?

— Ik weet het niet, maar ik denk een of ander kostbaar mineraal.

— Precies, een diamant, ter waarde van een paar duizend pond, die ik toch vroeg of laat wel te gelde zou hebben gemaakt, en die afkomstig is van een kleine expeditie naar Parijs.

— En wat wil je met die diamant?

— Naar Tornycrofft brengen. Ik moet eens zien, of de kleur van zijn ogen met die van de mijne overeenstemt.

Brand keek Raffles met open mond aan, maar maakte geen enkele opmerking.

— Waar wonen de bankiers? zo vervolgde Raffles.

— Aan het strand, een paar honderd passen hier vandaan.

— Mooier kon het niet treffen, laat ons er eens een bezoek gaan brengen.

Zij liepen nog enige tijd zwijgend door, tot zij een groot, pas gebouwd huis bereikten, naast welks deur op een grote marmeren plaat de naam «Tornycrofft Brothers» gegrift stond.

Zij traden binnen en stegen de fraaie brede trap, die naar de kantoorgebouwen van de bank voerde, op. Raffles overhandigde zijn kaartje als Lord Aberdeen aan de portier en deze geleidde de bezoekers naar een fraai gemeubelde wachtkamer, die op dit ogenblik verlaten was.

— Wenst gij de beide directeuren zelf te spreken, of één hunner, mylord? vroeg de portier.

— Ja, antwoordde Raffles, ik stel er prijs op met de beide heren Tornycrofft persoonlijk te spreken.

De man verwijderde zich en keerde even later terug met de boodschap, dat de directeuren gaarne bereid waren my-

lord te ontvangen.

Raffles en Brand volgden de portier door een brede gang naar een hoge deur, die toegang gaf tot 't privé-kantoor van de beide bekende Londense bankiers.

Het bleek dat de financiers zeer veel op elkaar leken, zij hadden beiden een hoog, breed voorhoofd, een volle, spierwitte haardos, en lange witte bakkebaarden, die het prerogaat van iedere Londense bankier met zelfrespect schijnen te zijn. Hun donkere nog levendige ogen vormden een zonderling contrast met het witte haar.

— Mijneheren, zei Raffles, die gedurende het gehele nu volgende onderhoud geen oog van de oudste bankier afhield, gij moet mij verontschuldigen, dat ik op enkele ogenblikken van uw kostbare tijd beslag leg, maar ik stond er op, de op zich zelf niet belangrijke zaak, die mij hierheen bracht, met u persoonlijk te behandelen. Ik heb hier namelijk een vrij kostbare diamant bij mij, die mij is toevertrouwd door een dame mijner kennis, die in tijdelijke verlegenheid verkeert, maar beslist weigert geld te leen te vragen, zij wil daarom deze steen, waaraan voor haar zeer smartelijke herinneringen verbonden zijn, te gelde maken en verzocht mij hiervoor zorg te dragen, daar zij het tot geen prijs zelf wilde doen.

Raffles had de portefeuille weer uit zijn zak gehaald en daaruit de in vloeipapier gewikkelde diamant genomen.

— Wilt u zo goed zijn, zo vervolgde hij nu, even met mij hier aan het raam te komen, opdat gij kunt oordelen over de waarde van de steen?

De beide bankiers volgden de bezoeker naar het venster, waar zij nu in het volle licht stonden. Raffles bestudeerde het sprekend gelaat van de oudste firmant met de grootste aandacht. De ander had de steen in de hand genomen en bekeek deze van alle kanten opmerkzaam.

— Het is inderdaad een kostelijke steen, mylord, zei hij.

— Nietwaar?

— En van zo grote waarde, dat ik het waarlijk niet aandurf een som te

noemen, waarvoor wij de steen in onderpand willen nemen. Wilt u ons toestaan een deskundige in de arm te nemen om deze de steen te laten taxeren?

— Met het grootste genoegen, mijnheren, antwoordde Raffles haastig. Ik moet hier morgen in de buurt zijn en zal dan gaarne komen vernemen, op welk bedrag men de diamant geschat heeft.

— Maar gij behoeft toch die moeite niet te nemen, mylord, gij kunt toch een uwer vertrouwde ondergeschikten sturen, zei de oudste Tornycrofft.

— O neen, mijnheer, hernam Raffles, ik wil beslist dat de zaak tussen ons blijft. Niemand, en zeker geen ondergeschikte, heeft er iets mee te maken. Het is voor mij een geringe moeite om morgen persoonlijk even bij u aan te komen.

— Zoals gij wilt, mylord, hernam Tornycrofft met een lichte buiging.

De bankier wikkelde de steen zorgvuldig in het vloeipapier, opende de grote brandkast, die in een der hoeken van het vertrek stond, nam daaruit een kistje, waarin zich nog enige andere sieraden bevonden en sloot daar de diamant in.

— Ik zal u een reçu voor de ontvangst schrijven, mylord, zei hij, nadat hij de kast weer gesloten had en voor een schrijftafel plaats nam.

Een paar minuten later bogen de beide firmanten en Raffles nam afscheid, na te hebben medegedeeld, dat hij de volgende dag in het middaguur terug zou keren om te vernemen, wat de diamant waard was.

Zijn ogen schitterden vrolijk, toen hij met Brand het bankgebouw verliet, en deze begreep wel, dat de plannen van Raffles blijkbaar een vastere vorm verkregen, en dat hij over hun voortgang niet ontevreden was.

Geruime tijd liep Raffles zwijgend, somtijds in zichzelf neuriënd voort, tot hij zich plotseling tot zijn vriend wendde met de vraag:

— Doen die Tornycrofft's niet aan paardensport, bijgeval?

— Hoe kom je daar in 's hemelsnaam zo ineens bij? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zul je aanstonds wel merken,

antwoordde Raffles. Het komt nu ineens in mij op, dat zij een goede renstal hebben en dat een van hun paarden in de eerstvolgende Derby meeloopt.

— Dat is ook zo, zei Brand haastig, die met alles wat op sport betrekking had, volmaakt op de hoogte was. Zij komen de volgende week uit met een jonge vos, « Goldfish III », een kleinzoon van « Bayard ». Zij hebben het paard van een zoon van de Franse renstalbepzitter Leblanc overgenomen, en stellen er zich gouden bergen van voor.

— Zo, zo, zei Raffles, dan behoeft ik zeker niet eens te vragen, of er al een portret van hen in een der sportbladen gestaan heeft.

— Ja zeker, riep Brand levendig uit. Nu herinner ik het mij ineens, veertien dagen geleden heeft er in « The Tattler » een goed gelijkend portret op de eerste pagina van Edward Tornycrofft gestaan, de oudste firmant.

— Wel, wel, zei Raffles glimlachend, ik kom langzamerhand waar ik wezen moet. Dat deftige tijdschrift voor het rijke Engelse publiek heeft zijn redactie-bureau, geloof ik, ook al op het strand is het niet zo?

— Ja, maar dan zouden wij weer terug moeten, zei Brand, hier is een grote boekwinkel, als je soms het bewuste nummer wilt hebben, ben ik zeker, dat je het hier wel zult vinden.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen, zei Raffles.

Zij traden de zaak binnen en Raffles vroeg de toeschietende bediende om een nummer van « The Tattler » van veertien dagen geleden.

De jonge man bedacht zich even, snuffelde in een grote stapel tijdschriften en trok er na enig zoeken het gevraagde nummer tussen uit.

— Gij treft het, mijnheer, zei hij, het is het laatste nummer dat wij nog hebben.

Raffles wierp een snelle blik op het tijdschrift en zag dat het portret van de bekende bankier op de eerste pagina en de gehele bladzijde beslaande, stond afgebeeld. In een klein medaillon in de rechter bovenhoek bevond zich de

afbeelding van « Goldfish III » met het zadel.

Raffles vouwde het tijdschrift op en stak het in zijn binnenzak. Hij betaalde, beide mannen verlieten de winkel en mengden zich weer in het gewoel.

— Ben je tevreden? vroeg Brand lachend.

— Buitengewoon tevreden, zei Raffles, wiens ogen schitterden.

— En ga je werkelijk morgen nog naar de bankier toe?

— Zonder enige twijfel. Ik houd van mensen met donkere ogen en spierwit haar, die hebben altijd iets aantrekkelijks voor me gehad.

— Die voorliefde voor oude bankiers van jou schijnt van heel jonge datum te zijn, merkte Brand spottend op. Ik heb nooit geweten dat die heren zo bijzonder in je smaak vielen.

— Wel, als ze er uitzien als deze brave geldmannen, hernam Raffles.

Aldus keuvelend, hadden zij inmiddels Piccadilly Circus bereikt. Zij namen hier een auto en lieten zich naar hun huis in Cromwell Street brengen.

Toen zij enige tijd onderweg waren, vroeg Raffles, die voortdurend over het plan scheen na te denken:

— Kun jij je er in denken, dat je een groot bankier was?

— Wel, met enige moeite zou ik er wel kans toe zien, zei Brand lachend.

— Kun je je verder voorstellen, dat je een zending gouden staven ter waarde van veertig duizend pond sterling naar een andere stad zou moeten zenden?

— Als je er bepaald op staat, zeker.

— Vertel me dan eens wat je doen zou?

Brand dacht even na en zei toen:

— Ik zou me zeer waarschijnlijk verzekeren van de hulp van de politie, zodat ik tegenover de ontvanger en mezelf verantwoord zou zijn.

— Bravo. Dat is logisch geredeneerd en dat heeft de firma Tornycrofft dan ook gedaan naar wij weten. Maar hoe zou jij nu aan de politieautoriteiten het verzoek hebben gericht om een gewapend geleide.

— Dat wordt lastiger, zei Brand met een gewichtig gezicht, terwijl hij nadenkend zijn neus wreef. Ik zou het, als ik me niet vergis, op vier manieren kunnen doen. Namelijk: per telegram, per brief, per telefoon en onder vier ogen.

— Je stelt de zaak zo helder als het maar kan, riep Raffles uit. En zeg me nu verder eens, aan welke methode je de voorkeur zou geven.

— Aan de laatste natuurlijk, zei Brand onmiddellijk.

— Prachtig, riep Raffles uit. Hoogstwaarschijnlijk heeft een van de Tornycrofft's en wel meer speciaal de oudste firmant gisteren of vandaag onze vriend Sullivan in hoogst eigen persoon medegedeeld, op welke dag, en welk uur en van welk station de trein naar Manchester vertrekt, die de gouden staven zal vervoeren. Ik heb dat al direct gedacht en nu ook jouw redenering daarop uitloopt, moeten we het er voorlopig voor houden, dat die opvatting de juiste is. Blijkt ze verkeerd te zijn geweest, dan kunnen we in ieder geval nog wel wat anders proberen.

Op dit ogenblik hield de auto voor het huis in Cromwell Street stil.

Beide mannen stapten uit en traden het huis binnen, nadat Raffles de chauffeur had betaald.

— Ik heb de indruk gekregen, alsof je al een of ander plan had beraamd, Edward, zei Brand, toen zij de bibliotheek binnen traden. Ik wil niet onbescheiden zijn en je met vragen lastig vallen, maar je kunt me toch wel vast zeggen of je vorderingen denkt te hebben gemaakt.

— Dat geloof ik, Brand, antwoordde Raffles. De dag is niet vruchteloos geweest en ik hoop dat thans onze voorbereidingen met goed gevolg zullen worden bekroond. Ik ga «The Tattler» lezen.

— Maar dat blad heb je vroeger nooit in handen genomen.

— Dat is ook zo, maar toen stond ook het portret van de oude Tornycrofft er niet in, antwoordde Raffles met een raadselachtig glimlachje om de dunne lippen.

HOOFDSTUK IV

DE UITWERKING VAN HET PLAN

Twee dagen later zat Brand alleen in de bibliotheek, toen Gaston binnenkwam met een visitekaartje, Brand wierp er een blik op en riep verbaasd uit:

— Edward Tornycofft, wat zou die van mij willen? Vraag of mijnheer de bankier wil binnen komen, Gaston, zo vervolgde hij.

De oude bediende verliet het vertrek.

Even later ging de deur weer open en trad de bekende bankier binnen.

Brand was opgestaan en trad zijn bezoeker hoffelijk tegemoet.

— Mijnheer Tornycofft, zei hij, gij zult het gedurende enkele ogenblikken met mijn gezelschap voor lief moeten nemen, want tot mijn spijt is Lord Aberdeen niet aanwezig. Gij komt zeer waarschijnlijk naar aanleiding van de zaak met de diamant.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, zei Tornycofft, een gouden bril op zijn vlezige neus plaatsend.

— Wanneer uw tijd kostbaar is, mijnheer Tornycofft, zei Brand, terwijl hij de bezoeker een stoel aanbod, dan zou ik u gaarne van dienst willen zijn. Misschien kunt gij mij wel mededelen wat gij mylord te zeggen hadt.

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik, mijnheer, zo vervolgde de bankier. Ik heb niet één keer, maar meermalen gehoord, dat gij volkomen in het vertrouwen zijt van Lord Aberdeen, en dat men alle zaken evengoed met u als met hem kan bespreken. Gij zoudt mij, om te beginnen, zeer van dienst kunnen zijn, indien gij mij even het adresboek zoudt willen geven, dat ik daar in de kast zie staan.

Brand vond het verzoek wel wat zonderling, maar hij haastte zich toch, het zware boek te gaan halen. Hij keerde er mede terug en wilde het met een hoffelijke opmerking aan de bezoeker overhandigen, maar de woorden bleven hem

in de keel steken.

De bankier, die toch met spierwit haar was binnengekomen, vertoonde thans ravenzwart haar, dat de secretaris niet onbekend voorkwam.

— Edward, riep hij in de hoogste verbazing uit, terwijl hij het zware adresboek uit de handen liet vallen. Ben jij het waarlijk?

— In levende lijve, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij opstond en naar zijn vriend toeging. Het doet mij genoegen te zien dat mijn vermomming zo goed geslaagd is.

— Goed geslaagd. Zij is voortreffelijk, meesterlijk. Ik had dagenlang in je gezelschap kunnen zijn, zonder te weten dat jij niet Edward Tornycofft, maar heel iemand anders was. Je uiterlijk, je houding, je stem, zelfs de kleinste gebaren zijn zó uitnemend nagebootst, dat de brave bankier zelf moeite zou hebben om de twee Tornycoffts uit elkaar te houden.

— Zoveel te beter, want het is van gewicht, dat ik zo veel op de bankier lijk, dat iedereen mij voor hem aanziet, onder andere de heer Sullivan, de jonge inspecteur van Scotland Yard.

Brand keek Raffles gedurende enige ogenblikken zwijgend aan.

Er scheen een licht voor hem op te gaan.

— Nu geloof ik dat ik langzamerhand begin te begrijpen, waartoe die verkleedpartij dient, riep hij uit. Sullivan heeft uit de mond van de oude bankier zelf de inlichtingen aangaande het vervoer van de gouden staven vernomen en nu ben jij voornemens hem nog eens te overhoren, of hij zijn lesje nog wel goed kent.

— Zo is het, stemde Raffles toe.

— Maar dan moet je mij toch één opmerking veroorloven.

— En die is?

— Je kunt niet dan op het allerlaatste ogenblik met Sullivan spreken, want als het toeval wil, dat hij daarna nog eens met de echte Tornycrofft te doen krijgt, dan ligt natuurlijk je hele mooie plan in duigen. Natuurlijk komt dan jouw bezoek ter sprake en daar weet Tornycrofft niets van.

— Dat geef ik je volmondig toe. En dat is dan ook de enige zwakke plek in mijn plan. Dit namelijk, dat ik niet precies weet wanneer de staven zullen worden vervoerd, maar ik kan er wel ongeveer naar raden, en de rest moesten we nu maar aan ons goed gesternte overlaten. Ik heb je al eens gezegd, dat ik het onwaarschijnlijk acht, dat men de staven nog lang hier zal laten, nadat de tentoonstelling voor het publiek gesloten is.

En nu zal ik me maar weer gaan verkleeden, want het plan kan op het ogenblik toch nog niet ten uitvoer worden gebracht.

— Maar daar bedenk ik iets, vervolgt de Brand.

— Ik geloof, dat we allebei hetzelfde denken, zei Raffles kalm.

— Als we de echte Tornycrofft belletten om na jouw bezoek nog met Sullivan te spreken, dan zou alles in orde zijn.

— Ja, iets dergelijks heb ik ook bedacht, hernam Raffles. Maar dat maakt ten eerste de zaak heel ingewikkeld. Ten tweede hebben we niet veel tijd en ten derde is er nogal gevaar aan verbonden, misschien zouden we bij een volgende gelegenheid iets dergelijks kunnen toepassen.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek en begaf zich naar zijn slaapkamer om zijn vermomming af te leggen.

Een kwartier later trad hij de bibliotheek weer binnen en niemand zou in hem de rijke oude bankier van zoëven herkend hebben.

Toen hij binnen kwam, vond hij Brand verdiept in de studie van de grote spoorwegkaart van Zuid-Westelijk Engeland.

— Ik zie met genoegen, dat je hart voor de zaak hebt, merkte Raffles la-

chend op, heb je jezelf al enig denkbeeld gevormd, waarop wij het goud het best kunnen benaderen?

— Als je de waarheid wilt weten, neen Edward, ik heb er niet het flauwste begrip van. Wel ben ik ervan overtuigd, dat je de zaak tot een goed einde zult brengen, omdat ik dat nu eenmaal van je gewend ben, maar hoe je het denkt te doen, daarvan heb ik niet het geringste vermoeden.

— Laat ik je eerlijk zeggen, dat ik dat tot gisteren ook nog niet had, hernam Raffles. Maar sindsdien heb ik de helft van het plan uitgewerkt en voor de andere helft zullen wij nog vandaag de weg naar Manchester moeten opgaan. Het goud blijft nog slechts twee dagen tentoongesteld en de tijd dringt dus.

— Wil je de auto gebruiken, of met de trein gaan?

— Ik wil zover ik kan van de auto gebruik maken, omdat ik die neer kan zetten op een plek waar en wanneer ik verkies. Jij weet natuurlijk ook wel, dat de brede verkeersweg naar Manchester voor een groot gedeelte naast de spoorbaan loopt, zodat we die goed in ogeschouw kunnen nemen en bestuderen.

— Dan zal ik mij maar dadelijk aankleden, riep Brand opgewekt uit. Jouw werkkraft heeft een aanstekelijke invloed. Ik ben dadelijk tot je dienst.

— Kleed je vooral keurig aan, zei Raffles, want wij mogen niet de minste argwaan wekken.

— Ik zal er om denken, zei Brand. Hij verliet het vertrek en Raffles hoorde hem fluitend de trap op lopen.

Hij boog zich op zijn beurt over de grote spoorwegkaart en mompelde na enige tijd in zichzelf:

— Alles wat ik nodig heb, is een lange wissel en een lorry, de rest zou met een beetje lef en een beetje geluk zo goed als van zelf gaan.

Hij liep naar de tafel, die aan het raam stond en drukte op de electriche knop die zich op de rand daarvan bevond.

Bijna onmiddellijk trad de oude kamerdienaar, Gaston binnen.

— Wat doet Henderson op het ogen-

blik, Gaston? vroeg Raffles.

— Hij maakt de Rolls Royce schoon, mylord, die nog al vuil was van de rit van gisteren.

— Is hij er lang mee bezig?

— Een uur ongeveer, mylord.

— Dan moet hij wel bijna gereed zijn. Zeg Henderson, dat hij benzine bijvult en zorgt, dat de wagen binnen tien minuten voor de deur staat. En jij, Gaston, vul een der picknickmanden met een goede lunch en zet die in de wagen.

De oude kamerdienaar boog en ging heen.

Even daarna trad Brand binnen, geheel voor de reis gekleed.

De beide vrienden beraadslaagden nog enige tijd over de weg, die ze zouden volgen en verlieten toen het huis, waarvoor, precies op tijd, de grote grijze auto van Lord Lister geparkeerd stond.

Bij het portier stond de reusachtige chauffeur Henderson op post.

— Waar gaan we heen, mylord? vroeg hij eenvoudig, toen Raffles en Brand zich gereed maakten om in te stappen.

— Naar Manchester James, antwoordde Raffles.

— Goed mylord, hernam de chauffeur zo kalm alsof men hem gezegd had naar Richmond te rijden.

— Rijd echter niet te snel, want wij moeten een en ander in ogenschouw nemen, James.

Langzaam, of liever gezegd niet bliksemsnel rijden, was voor hem een vreselijke bezoeking.

Hij voegde zich echter in het onvermijdelijke en nam zuchtend achter het stuurwiel plaats.

De wagen kwam in beweging en reed de weg naar Birmingham op.

— Nu zou het onaangenaam zijn, Edward, zei Brand, toen zij enige tijd onderweg waren, als de weg, die wij nu volgen, niet genomen zal worden door de trein, die de gouden staven vervoert.

— Dat is maar in zekere zin waar, amice, want naar Birmingham voert, gelukkig voor ons, slechts één grote spoorlijn, die over Stratford. Er is ook een lijn die over Bedford gaat, maar dat is een grote omweg, en ik heb trouwens

in de Bradshaw nagekeken, dat de internationale sneltreinen de weg volgen, die ik het eerste aangaf. Dat wil zeggen, over Uxbridge, Oxford, Stratford, Coventry en zo naar Birmingham.

— En hoe lang doet de trein er ongeveer over tot Birmingham?

— Ruim twee en een half uur.

De auto reed op dit ogenblik op de prachtige brede verkeersweg, door het Graafschap Buckingham. Ter linkerzijde liepen de glinsterende staven van de spoorweg.

— Ik behoef zeker niet de vraag te stellen, of hier overal dubbel spoor is, merkte Brand op.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles, vergeet niet dat de lijn langs de grootste plaatsen van Engeland loopt. Hier en daar is dit spoor zelfs viervoudig, twee sporen voor de opgaande en twee voor de neergaande lijn. Maar daaraan heb ik niets, want dat wijst op een druk verkeer, en dat kan ik juist niet gebruiken.

Raffles nam nu de spreekbuis ter hand die naast de zitplaats van de chauffeur uitkwam en riep:

— Je rijdt nog te hard, James.

De chauffeur trok een gezicht alsof men hem het hart uit het lichaam trok, maar matigde de gang van de wagen onmiddellijk.

Toch reden zij nog zo snel, dat zij binnen korte tijd het stadje Leighton hadden bereikt.

— Henderson is een merkwaardige kerel, zei Raffles hoofdschuddend. Als hij zijn honderd kilometer per uur niet kan rijden, dan is hij diep ongelukkig.

— Het is een groot geluk, dat hij bij jou in dienst is gekomen, Edward, en bijvoorbeeld niet bij een van de Londense motorbusmaatschappijen is terecht gekomen, ik geloof, dat het aantal ongelukken in de hoofdstad van het land een paar honderd procent meer zou bedragen.

Plotseling greep Raffles de arm van Brand en riep tegelijkertijd door de spreekbuis:

— Stoppen, James.

De auto stond stil.

Raffles opende het portier, trad naar buiten en wenkte Brand hem te volgen.

— James, zo wendde hij zich tot de chauffeur, wacht hier totdat wij terugkomen.

De chauffeur knikte, ten teken dat hij het verstaan had. De bevelen van zijn meester waren steeds zo duidelijk en kort, dat het ook nooit nodig was, zich de betekenis daarvan nog eens nadrukkelijk te doen uiteenzetten.

Raffles nam Brand onder de arm en liep langzaam met hem langs de rij zware bomen en de heg, die op enige afstand van het zoëven genoemde plaatsje langs de spoordijk liepen.

Een vredige rust heerste alom.

Schijnbaar eindeloos strekte de kaarsrechte weg zich voor hen uit. Aan weerszijden daarvan bevond zich golvend heuvelland, heidegrond met bebouwde stukken ertussen, hier en daar verlevendigd door een boerenhuis.

Aan gene zijde van de spoorbaan strekte zich eveneens het golvend landschap uit, zover het oog reikte.

De beide vrienden liepen gedurende enige ogenblikken zwijgend door. Toen vroeg Brand:

— Waarom ben je eigenlijk uitgestapt, Edward? Heb je iets ontdekt?

— Ik geloof van wel. Kijk daar eens voor je uit.

— Ik zie niets dan een kaarsrechte weg, die zo verlaten is als een woestijn.

— Neen, op de spoorlijn, daarginds, aan je linkerhand.

Raffles strekte de hand voor zich uit en wees naar een donker voorwerp dat zich op enige afstand van de spoorbaan bevond.

— Kun je zien wat dat is?

Brand kneep de ogen even dicht en zei toen:

— Jawel, het is een lorry.

— Als dat werkelijk 'n lorry is, Charles, en ik voor mij twijfel er niet aan of we zien daar een van die kleine, platte wagentjes op vier wielen, die dienen om lijnmateriaal, arbeiders en inspecteurs over te brengen, dan bevinden mijn plannen zich alweer in een verder stadium.

— Wil je dan zo'n lorry gebruiken?

vroeg Brand verbaasd.

— Precies, Charles, en wel deze zelfde lorry, althans als het ding zich daar nog bevindt op de dag waarop de gouden staven vervoerd worden en als dat zo is, dan zullen wij weer eens een gewaagd kunststukje moeten uithalen, van welks gelukken ook het welslagen van ons plan zal afhangen.

Brand, die steeds naar het kleine wagentje gekeken had, riep nu uit:

— Ik geloof, dat het een motor-lorry is.

— Dat zou prachtig zijn, zei Raffles levendig, maar ik geloof dat je je vergist. Het is een van die kleine wagentjes die met behulp van een hefboom, als van een brandspuit, in beweging worden gebracht.

Zij liepen nog een honderdtal schreden verder, tot zij het punt waren genaderd, waar de lorry, eenzaam en verlaten als een klein, gestrand vaartuig, op de rails stond.

Raffles nam de omgeving met de grootste aandacht op. Hij knikte goedkeurend en floot tussen de tanden.

— Dat ziet er goed uit, mompelde hij.

— Je schijnt niet ontevreden te zijn? vroeg Brand lachend.

— Integendeel. Het lijkt er veel op, alsof het lot dit alles zo voor ons heeft ingericht.

— Ik moet je bekennen dat ik de onderdelen van je plan nog niet uit elkaar kan houden, ofschoon ik wel geloof, het in hoofdzaak te doorzien.

— Let dan eens op. Zie je, dat de lorry even voorbij het begin van een wissel op een zijlijn staat?

— Ja. En dat is natuurlijk, want het op- en neergaande spoor moet vrij blijven op zo'n drukke lijn.

— Juist. Die zijlijn nu lijkt mij nogal lang. Kom, laat ons nog wat doorlopen, om eens te zien, waar dat zijspoor zich weer met de hoofdlijn verenigt. Tel je passen eens.

Zwijgend liepen zij voort, steeds langs de greppel, die hen van de spoorbaan scheidde, het oog op de lijn gericht.

Na ongeveer tien minuten lopens, stonden zij beiden tegelijk stil.

— Daar neemt de hoofdlijn het zijlijntje weer op, riep Raffles uit. Waarschijnlijk is het een stuk van een oude lijn, die men heeft laten liggen om bij troepenvervoer of manoeuvres als ont-ladingsspoor voor de manschappen te kunnen dienen. Hoeveel stappen heb je gemaakt?

— Elf honderd drie en dertig.

— Ik elf honderd zeven en tachtig. Laat ons maar zeggen twaalf honderd. Tegen drie stappen op de twee meters maakt dat ongeveer 800 meters. En daar de trein hier ongeveer 16 meters per seconde aflegt, hebben wij 50 seconden de tijd, om van de lorry op de trein te komen.

— Ik kan je berekening heel goed volgen, maar ik ben nieuwsgierig, hoe je dat denkt te doen.

— Laten we teruglopen, dan zal ik het uitleggen.

De beide vrienden keerden op hun schreden terug.

— Weet je, welke snelheid je met zo'n lorry kunt halen? zo begon Raffles.

— Ik schat een meter of zeven per seconde.

— Je bent er bijna, acht meter. Welnu, als men van een voertuig met een snelheid van 8 meter overgaat op een met een vaart van 16 meter, dan is dat niet anders dan wanneer men, hard lopende, op de electriche tram springt. Ben je dat met mij eens?

— Jawel, al zal het gevaar groter zijn.

— O, het gevaar, kwam Raffles minachtend. Dat moeten we bij dergelijke ondernemingen uitschakelen. Het is de vraag of het mogelijk is, en dat is het.

— Toegegeven.

— Welnu, volg mij dan goed. Zodra wij de trein zien naderen...

— Hola. Wacht eens even, viel Brand hem lachend in de rede. Zover zijn we nog niet. Hoe komen we aan die lorry?

— Daarover moeten wij, als spoorwegwerkers, toch waken.

— Wie? Wij zijn...?

— Lijnwerkers. Waarom niet? Wij zijn al zoveel geweest. Zouden wij nu niet eens spoorwegarbeiders kunnen zijn.

Het beroep is je toch niet te min, hoop ik?

Brand barstte in lachen uit.

— Straks putjesschepper als het moet riep hij uit. Ga maar door. Ik begin te geloven dat het zal gaan.

— Ik twijfel er geen seconde aan. En ik hervat dus mijn onderricht: zodra we de trein zien naderen, brengen wij onze lorry zo snel we kunnen in beweging, zorg dragend dat de trein ons ongeveer halfweg de wissel achterhaalt. Je volgt me?

— Met de meeste spanning.

— Kun jij een lasso hanteren?

— Wel eens gedaan.

— Ik ken het, als ik mijzelf zoveel lof mag toezwaaien, voortreffelijk. Welnu, wij nemen een lasso mee...

— En strikken de machinist.

— Hola, nu loop je weer te hard van stapel. Neen, wij laten de trein voorbijgaan tot de laatste wagen naast ons is, jij houdt de lorry uit alle macht in vaart, ik neem de lasso, in dit geval een sterk touw, met een van die kleine ankertjes met zes punten, zoals men ze wel als dreggen in motorsloepjes gebruikt, aan het eind en slinger die tussen een van de veren, waar het ankertje hier of daar wel zal pakken. En weet je wat er dan gebeurt?

— Dan breken we onze nek.

— Dat hoop ik niet. Wij vieren het touw, dat wij heel stevig aan een windas met een pal zullen bevestigen, juist zover, tot de voorzijde van onze lorry precies gelijk komt met de buffers van de laatste wagen. En als de zijlijn in het hoofdspoor overgaat...

— Zal de trein zelf de moeite nemen ons achter zich op sleeptouw te nemen, riep Brand met schitterende ogen uit.

— Je bent er. Van de lorry op de buffers, en vandaar op het dak van de achterste wagen te klimmen, zal voor mannen als wij kinderspel zijn.

— En vervolgens?

— Vervolgens kruipen wij over de wagentaken naar de geblindeerde goederenwagen. Ik zal mij voorzien van een sterke stalen bus, die een zeker gas van mijn eigen vinding bevat, dat een zeer

krachtige, snel werkende, bedwelmende uitwerking heeft, en door zijn soortelijk gewicht tot op de bodem van de wagen zal dalen.

— Maar hoe krijg je dat gas in de wagen? vroeg Brand.

— Ik zal een stel van onze boren meenemen, die zoals je wel zult weten door het dikste staal gaan.

— Maar zal het geluid van het boren niet gehoord worden?

— Daar is geen kwestie van. De trein maakt zo'n lawaai, en vooral vlak achter de locomotief, dat het geluid van een boor niet is te horen.

— Maar de mannen in de wagen zullen het boorsel op hun hoofd krijgen, riep Brand uit.

— Dat kan ik vermijden, door in een van de hoeken te boren, hernam Raffles.

— En als de politiemannen en de eventuele andere personen, die in de wagen zijn, bedweld zijn, wat dan?

— Dan laten wij ons eenvoudig van het dak op de treeplank zakken, openen de deur, laten het gas wegtrekken, gooien de kist in de auto, die ons zal volgen, en verdwijnen er mee.

— Jij vertelt dat nu alles alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld is,

zei Brand, terwijl hij zich achter het oor krabde, maar ik moet je eerlijk verklaren, dat ik de bezwaren niet licht tel.

— Geloof je soms dat ik dat doe? vroeg Raffles kalm, en toch voel ik, dat ons plan zal slagen. Op een andere wijze zal het trouwens niet gaan.

— Maar we kunnen toch niet van een in volle vaart zijnde trein springen? hernam Brand.

— Ten eerste hebben we dat wel eens meer gedaan, en ten tweede zal ik wel zo lang wachten, tot de trein vaart gaat minderen voor het eerstvolgende station.

— Maar zullen we daartoe de tijd hebben?

— Ruimschoots, als we niet treuzelen. Van de plek waar we hier staan, tot het eerstvolgende station, dat wil dus zeggen tot Oxford, is minstens een uur sporens.

Op dit ogenblik waren ze de auto genaderd, waar Henderson met de kalmte van een Indische fakir op hen stond te wachten.

De twee vrienden stapten in en even later scheurde de auto in duizelingwekkende vaart over de brede verkeersweg naar de Engelse hoofdstad terug.

HOOFDSTUK V

RAFFLES WINT INFORMATIES IN

Twee dagen na het autoritje van Raffles werd de tentoonstelling van de gouden staven van de Radjah van Cowpur gesloten en keerde de kalmte op de redactie-bureaus van de bladen, die vier dagen lang lofliederen hadden gezongen over deze schat en over degene, die hem had geschonken, terug.

Op de ochtend van die vierde dag zei Raffles tot Brand, toen zij aan het ontbijt zaten:

— Ik geloof dat nu de tijd nadert, amice, ik heb zoëven in de « Times » gelezen, dat de tentoonstelling hedenmiddag om zes uur gesloten wordt. We mogen het er dus gerust voor houden, dat

de gouden staven vannacht nog in de Bank van Engeland bewaard zullen worden en morgenochtend naar hun bestemming zullen worden vervoerd.

— We moeten echter zekerheid hebben, Edward.

— Dat moeten we, als we het uur van vertrek niet op een minuut af weten, kunnen we onze onderneming evengoed laten varen. Ik heb de Bradshaw bestudeerd en gezien dat er een trein naar Manchester is, die vannacht om half een vertrekt, en de volgende, die morgenochtend om zeven uur 15 minuten gaat, en dan weer een om precies twaalf uur.

Dat men het goud des nachts vervoert, acht ik uitgesloten, omdat het gevaar van beroving dan natuurlijk veel groter is. Er blijven dus over de treinen van 7 u. 15 min. en van 12 uur. Later zal het vertrek ook wel niet plaats hebben, omdat het goud dan na het vallen van de duisternis in Manchester zou aankomen.

— Je redenering laat aan duidelijkheid niets te wensen over, zou ik zeggen, maar nu weet je het station van vertrek nog niet.

— Dat is te zeggen, als de trein de kortste weg volgt, dan moet hij van Victoria-station vertrekken. Maar ook in dit opzicht wil ik zekerheid hebben en daarom zal ik vanavond zo laat mogelijk onze vriend Sullivan een bezoek gaan brengen.

— Nu ik je gezien heb in je vermomming, twijfel ik geen ogenblik of je zult er succes mee hebben, maar toch zou ik je aanraden de grootste voorzichtigheid in acht te nemen. Het mag waar zijn, dat we Sullivan tot dusver hebben weten te overwinnen, maar aan de andere kant kun je onmogelijk ontkennen, dat hij zeer schrander is en ons al enige keren het vuur zeer na aan de schenen heeft gelegd.

— Dat is ongetwijfeld waar, en ik wil mijn vijand de eer geven die hem toekomt; Sullivan is een van onze gevaarlijkste tegenstanders.

Met deze woorden stond hij op en begaf zich, gevolgd door Brand, naar de bibliotheek.

Hier gingen zij in het spoorboek van Bradshaw nog eens nauwkeurig de uren van vertrek en de duur van de verschillende trajecten tussen de grote steden na en maakten daarvan nauwkeurig aantekeningen.

Toen dit geschied was, ging Raffles naar een vak in de muur, dat hij met een zonderling gevormde sleutel opende en haalde daaruit een cilindervormige bus van omstreeks een decimeter hoog, die van onderen voorzien was van een kraan, zoals men die ook wel aan gas-toestellen ziet en die bestemd zijn om er een rubberslang aan te bevestigen.

— Is dat het gasreservoir in kwestie? vroeg Brand, terwijl hij de bus niet zonder wantrouwen bekeek.

— Ja. Je kunt gerust wat dichterbij komen, want er is op het ogenblik nog niets in.

Raffles schroefde het deksel van de bus af en nu zag Brand dat de wanden een grote dikte hadden.

— Ik vermoed, dat je het gas onder zeer sterke druk erin perst, zei hij, anders kan ik me de dikte van de wanden niet verklaren, evenmin als het feit, dat dit kleine reservoir genoeg gas kan bevatten om een goederenwagen te vullen.

— Dat heb je juist opgemerkt. Het gas, dat ik in mijn laboratorium vervaardigd heb, wordt onder een druk van 10 atmosferen in deze bus geperst en als het vrij wordt, vult het een ruimte van 20 kubieke meter. Als ik je nu zeg, dat ik aan één kubieke meter ruim voldoende heb om een menselijk wezen snel te bedwelmen, dan zul je wel willen geloven, dat wij hier een probaat middel hebben.

— Wanneer ga je de bus laden?

— Aanstonds. Ik wil alles klaar hebben, voordat ik naar Sullivan toe ga.

— Kan ik daarbij toezien? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Natuurlijk kun je dat, maar dan moet je je eerst van het gasmasker voorzien, dat ik je straks zal geven, het zou ons lelijk opbreken als we ons niet wpenden tegen de invloed van dit goedje.

— Is het dodelijk?

— Alleen wanneer het in zeer grote hoeveelheid en lang achtereen wordt ingeademd. De beste hoedanigheid van het gas is, dat het spontaan werkt. Enkele seconden nadat men het heeft ingeademd is men niet meer in staat een lid te verroeren en direct daarop treedt een algemene bewusteloosheid in.

— En wat heb je daar nog meer in die kast? vroeg Brand, terwijl hij op het vak toetrad.

— De beroemde lasso, riep Raffles uit. Brand nam het voorwerp in de hand en bekeek het nauwkeurig.

Het touw was ongeveer anderhalve centimeter dik en van het sterkste soort.

Aan het ene eind eindigde het in een klein stalen ankertje, met zes weerhaken en aan het andere in een sterke, stalen ring.

— Waar dient die ring voor? vroeg Brand.

— Daarmee wordt het touw op de trommel van de kleine kaapstander bevestigd, die zich op de lorry bevindt.

— Maar daar valt me iets in, riep Brand plotseling uit. Weet je wel zeker, dat het wagentje daar nog steeds op dezelfde plaats zal staan?

— Charles, zei Raffles bedaard, als ik dat niet zeker wist, dan zou 't maar het beste zijn mij onmiddellijk in een besjeshuis te laten opsluiten. Je moet toch zelf begrijpen, dat ik daar naar geïnformeerd heb. Ik heb gisteren mijn voelhorens uitgestrekt en toen vernomen dat de ballast op de spoorwegdijk vernieuwd wordt en dat de lorry manden met grind en andere materialen naar de plek moet brengen, die hersteld moet worden. Met die reparatie zijn nog minstens acht dagen gemoeid, zodat we tijd in overvloed zouden hebben, als de staven van die zotte Radjah eens niet morgen maar een paar dagen later werden overgebracht.

— Je moet me mijn opmerking maar excuseren, zei Brand, wel wat benepen, het is nog al vroeg in de ochtend en ik ben zeker nog niet helemaal wakker. Ik had het uit mezelf moeten begrijpen, dat wij niets zouden kunnen doen, als je niet zeker wist, dat het wagentje zich daar voorlopig zou bevinden.

Raffles klopte zijn vriend lachend op de schouder, nam de metalen bus op en zei:

— Kom, ga mee naar het laboratorium, dan zullen we dit busje eens even gaan vullen.

— Waar denk je het eigenlijk te laten? vroeg Brand. Je zult allebei je handen vrij moeten hebben. Ten eerste om de hefboom van de lorry in beweging te brengen, ten tweede om het touw te hanteren.

— Daar heb ik natuurlijk ook aan gedacht. Zie je deze twee ringen boven aan de bus? Daar bevestig ik een riem aan,

die ik om mijn middel vastmaak en over de bus heen komt mijn jekker.

— Uitstekend, riep Brand uit.

Zij waren de trap afgedaald, staken de vestibule over, gingen door de tuindeur het kleine park in, dat zich achter het huis uitstreckte en betraden een uit baksteen opgetrokken tuinhuis, waar Raffles de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Door op een verborgen knop te drukken, opende hij een der grote platte zerken, waarmede het tuinhuis bevoerd was, zodat de ingang van een smalle betonnen wenteltrap zichtbaar werd.

De twee vrienden daalden deze trap af, nadat Raffles zijn elektrische zaklantaarn aangeknipt had.

Nadat zij dertig treden waren afgedaald, bereikten zij een kelder, waar Raffles door wederom op een met de grootste zorgvuldigheid verborgen knopje te drukken, een geheime deur in de wand opende, die toegang gaf tot het onderaardse laboratorium.

Door een lange schacht, die uitkwam te midden van een bosje heesters, stond deze geheimzinnige werkplaats in verbinding met de buitenwereld.

Raffles tastte met de hand naast de deur en een ogenblik later was het ruime laboratorium daghelder verlicht.

Rondom stonden distilleerbuizen, retorten, overhaalkolven, glazen, flessen met ingeslepen stoppen en afvoerkransen, gevuld met allerlei hel gekleurde vloeistoffen, gasbranders en reageerbuizen.

In een der hoeken bevond zich een elektrische oven, een zogenaamde isomantle multisize met geïsoleerd verwarmingslint, waarin een hitte van bij de 2 duizend graden ontwikkeld kon worden.

Tal van maatglazen en bekens, glazen trechters, roerapparaten, stonden op een met een glasplaat bedekte grote tafel, die op zware poten rustte.

Een kast aan de muur was eveneens gevuld met allerlei voorwerpen, van glas platina, iridium enzovoorts, die men gewoonlijk in een uitstekend ingericht laboratorium vindt.

Hoe vaak Brand hier ook was binnengetrepen, toch beschouwde hij telkenma-

le met bewondering deze werkplaats, die zelfs de grootste universiteit geen oneer zou hebben aangedaan.

— En nu zou ik je raden je masker maar voor te doen, want ik ga beginnen zei Raffles. De beide mannen bevestigden een respirator voor hun gelaat, die mond en neus beveiligde tegen de invloed van het bedwelvende gas en Raffles ging aan de arbeid.

Hij schroefde eerst het deksel weer op de bus en bracht het uiteinde van de kraan in verbinding met een zware metalen kolf, waarvan Brand het doel niet begreep en opende de kraan. Hierop haalde hij een hefboom over, die een ontzaglijk gewicht vrij maakte. Brand zag dit langzaam dalen, terwijl het een zacht fluitend geluid deed horen.

De vulling van de bus duurde ongeveer een kwartier. Daarna sloot Raffles de kraan met de grootste zorgvuldigheid, zette haar onwrikbaar vast met behulp van een klem, sloot ook de kraan van het retort en nam zijn masker af.

De twee vrienden verlieten daarna het laboratorium, gingen de trap op en begaven zich terug naar de villa.

De dag verliep voor Brand in de grootste spanning, ofschoon er aan Raffles volstrekt niets bijzonders was te zien. Hij was even kalm als altijd en niets in zijn uiterlijk of in zijn woorden wees er op, dat de beide mannen aan de vooravond van een gevaarlijke onderneming stonden.

's Namiddags maakten ze gezamenlijk een wandeling, dineerden in het Hotel Cecil en woonden een gedeelte van de voorstelling in het Hypodrome bij.

Om tien uur ongeveer verlieten zij dit bekende specialiteiten-theater, stapten in een taxi en lieten zich naar het huis in Cromwell Street brengen.

Dadelijk liep Raffles naar zijn slaapkamer en zette zich voor zijn kaptafel.

— Het is hoog tijd, dat ik mij als James Tornycrofft vermom, Charles, zei hij.

— En wat moet ik gedurende de tijd, dat je weg bent doen? vroeg Brand.

— Kalm afwachten tot ik terugkom.

— En als je, bijvoorbeeld, er over

een uur nog niet bent?

— Dan zou dat een bewijs zijn, dat er een spaak in het wiel is gestoken, zei Raffles kalm. En dat men mij op het bureau van politie of op Scotland Yard vasthoudt.

— Je zult toch, hoop ik, wel voorzichtig zijn? riep Brand ongerust uit.

— Ik beloof het je. Ik zal mijn vragen wel zo inrichten, dat onze vriend al heet hij honderdmaal Sullivan, geen achterdocht zal opvatten.

Onder het spreken had Raffles zich van zijn bovenkleding ontdaan en zich gestoken in een costuum, dat als twee droppels gelek op de enigszins afgedragen, zwarte geklede jas, die het geliefkoosde kledingstuk van de oude bankier bleek te zijn. Daarna nam hij weer voor de kaptafel plaats en begon zich te grimeren.

Verder trok hij in de slaapkamer een overjas aan, zodat Gaston hem niet zou behoeven te helpen, nam een ouderwetse wandelstok, zette de gouden bril op de neus en verliet, door Brand gevolgd, het vertrek.

— Het blijft dus afgesproken, zei hij, als ik om twaalf uur niet terug ben, dan is er ongetwijfeld iets abnormaals gebeurd en is ons plan mislukt, om van andere eventualiteiten niet te spreken. Het is, bijvoorbeeld, niet geheel en al uitgesloten, dat de echte Tornycrofft er ook is, de wegen van het noodlot zijn ondoorgrondelijk. Maar wie niet waagt, die niet wint. Adieu, amice, tot straks.

Met deze woorden liep hij snel de vestibule door, opende de voordeur en was het volgende ogenblik in de duisternis verdwenen.

Raffles liep snel Cromwell Street af, tot hij een taxi zag, die nog onbezet was, een zeldzaamheid op dit uur van de avond, en beval de chauffeur hem naar Scotland Yard te rijden.

Een kwartier later stond de auto voor het politiebureau op het Thames Embankment stil.

Raffles steeg uit, rekende met de chauffeur af en trad binnen.

De portier ging hem tegen en vroeg wat hij verlangde, maar deze had de

vraag nog niet geheel uitgesproken, of hij salueerde beleefd en zei:

— Ik had u niet dadelijk herkend, mijnheer Tornycrofft, het is hier nogal donker. Gij komt zeker om mijnheer Sullivan nog enige aanwijzingen te geven?

— Gij hebt het geraden, goede vriend. Is de inspecteur aanwezig?

— Ja, mijnheer. Hij treft de laatste toebereidselen voor de bekende zaak.

— Mool, mompelde Raffles in zich zelf dat behoef ik dus al niet meer te vragen; als hij zo laat in de avond de laatste toebereidselen treft, dan wil dat zeggen, dat de onderneming al gauw daarna zal plaats hebben.

De portier was hem door de brede gang voorgegaan naar het privévertrek van de jonge inspecteur en diende hem aan.

Even later stond de Grote Onbekende tegenover de man, die hij als zijn gevaarlijkste vijand was gaan beschouwen.

De jonge inspecteur boog hoffelijk en trad op zijn bezoeker toe.

— Waarom hebt gij u de moeitegegeven, mijnheer Tornycrofft, om hierheen te komen? vroeg hij, terwijl hij de gewaande bankier een stoel toeschoof. Als gij mij nog iets te zeggen hadt, was ik gaarne bij u aan huis gekomen, als gij oppellen te riskant vindt.

— O, het heeft niets te betekenen, zei Raffles, terwijl hij zodanig plaats nam, dat hij met de rug naar het electrisch licht zat. Ik was hier in de buurt, zodat het geen moeite voor mij was nog even aan te lopen. Ik heb u zelfs niets mede te delen, en wilde alleen maar vragen of gij over uw maatregelen tevreden zijt, zodat wij er werkelijk zeker van kunnen zijn, dat de zending veilig te Manchester zal aankomen.

— Gij kunt gerust zijn, mijnheer Tornycrofft, zei de jonge inspecteur glimlachend.

— Er zijn toch ter elfder ure geen veranderingen in het vertrekkuur aangebracht, want als ik er toe in de gelegenheid ben, zou ik mij gaarne persoonlijk overtuigen, dat de staven goed en wel in de goederenwagen geborgen zijn.

— Neen, mijnheer Tornycrofft, het vertrekkuur blijft bepaald op morgenochtend 7 uur 15 minuten.

— Nu, wanneer ik gelegenheid heb, kom ik nog aan het station, en als ik mij fit genoeg voel, denk ik er over om mee te gaan, want ik wilde wel een zakenvriend in Wolferton opzoeken.

De jonge inspecteur keek zijn bezoeker glimlachend aan.

— Dat zal moeelijk gaan, mijnheer Tornycrofft, zei hij, want gij zult u herinneren, dat wij de weg over Oxford en Coventry zouden nemen, daar deze veel korter en dus veiliger is.

De gewaande bankier klopte zich op het voorhoofd en riep op jammerende toon uit:

— Gij hebt gelijk, mijnheer Sullivan, waar zijn mijn gedachten? Nu, dan zal ik dat bezoek maar tot een volgende gelegenheid uitstellen. Wat ik u nog vragen wilde: kunt gij u geheel verlaten op de mannen, die gij medeneemt?

— Het zijn zes van de sterkste en moedigste mannen van het korps, mijnheer, hernam Sullivan, die ik met de grootste zorg heb uitgekozen. Werkelijk, gij kunt gerust zijn; als er geen wonderen gebeuren, dan komen de staven morgenochtend op de vastgestelde tijd veilig te Manchester aan, en wonderen gebeuren er heden ten dage niet meer.

— Soms wel, mijnheer Sullivan, soms wel, riep de valse bankier met zijn kraakstem uit. Men kan nooit weten wat er gebeurt, en ik verzeker u, dat ik geen rust zal hebben, voor dat ik het telegrafisch bericht heb ontvangen, dat de staven in handen van de ontvanger zijn. Maar nu moet ik u waarlijk verlaten, want als ik morgenochtend om kwart over zeven in Victoriastation wil zijn...

— Gij meent aan het Waterloostation mijnheer Tornycrofft, viel Sullivan hem glimlachend in de rede. Het is immers afgesproken, dat de kist met staven, die nu in de kluis van de bank van Engeland berust, eerst naar het laatstgenoemde station zou overgebracht worden en daar in de wagen zou worden geladen. Vandaar zou de wagon dan met de rangeerlocomotief voor de trein naar Man-

chester, die van het Victoriastation vertrekt, worden gereden.

— Zo is het, riep de bankier uit. Als het zo doorgaat met mijn geestelijke vermogens, dan zal ik binnen kort gedwongen zijn de zaken aan jongere krachten over te laten. Ik wilde zeggen, dat ik nu maar spoedig moest vertrekken, want zes uur nachtrust is voor een man van mijn leeftijd bitter weinig. Ik kan u dus niet vast beloven, dat ik morgen om kwart over zeven aanwezig zal zijn.

— Het zou mij ook inderdaad spijten, indien gij u die moeite geeft, zei de jonge inspecteur. Gij kunt ervan verzekerd zijn, dat alles in de beste orde zal verlopen.

Sullivan stond op en geleidde zijn bezoeker hoffelijk naar de deur, waar hij met een buiging afscheid van de gewaande bankier nam.

Raffles stond enkele ogenblikken later op straat en haalde verlicht adem.

Hij riep wederom een taxi aan en liet zich naar zijn villa rijden. Alles was daar al in duisternis gedompeld. Brand, die de bedienden naar bed had gezonden, deed hem zelf open.

— Ik dank de hemel dat je veilig en wel terug bent, Edward, riep hij uit, terwijl hij zijn vriend krachtig de hand drukte, en aan je gezicht kan ik wel zien dat alles goed is gegaan.

— Voortreffelijk, maar laat ik mij eerst van deze vermomming ontdoen, zodat wij wat meer op ons gemak kunnen praten, of liever gezegd, ga maar mee, dan kunnen wij in de tussentijd een en ander verder afspreken, want we moeten toch een goede nachtrust hebben, om morgen geheel fris te kunnen zijn.

De twee mannen begaven zich naar de slaapkamer van Lord Aberdeen, en terwijl deze zijn vermomming aflegde, deelde hij Brand het resultaat van zijn bezoek aan Scotland Yard mede.

— Heb je al eens onze costuumkast

doorgezocht naar wat oude kleren, die wij als spoorwerkers kunnen aantrekken? vroeg Raffles daarna.

— Ja. Ik heb twee uitstekende werkpakken gevonden. Maar daar valt me nog iets in: Heb je er wel op gerekend, dat die oude bankier morgenochtend toch wel eens aan het station zou kunnen zijn? Bijvoorbeeld als hij de hele nacht van spanning toch geen oog had kunnen dichtdoen.

— Dat heb ik zeker bedacht en ik heb er al iets op gevonden ook, al zullen we dan tot mijn spijt een paardenmiddel moeten aanwenden.

— Dat vrees ik ook. Want het is best mogelijk, dat Sullivan, als hij op het Waterloostation of op het Victoriastation de oude Tornycrofft tegen het lijf loopt, nog eens over het bezoek van gisteravond begint en dan loopt de hele zaak spaak.

— Dat moet ook voorkomen worden zei Raffles. Wij zullen zorgen morgenochtend met de auto eerst aan het ene, en vervolgens, even voor de trein vertrekt, aan het andere station te zijn.

En als Tornycrofft daar dan is, zouden wij een lelijke pijp kunnen roken, maar als hij er nog niet is, maar direct daarna mocht arriveren, dan zal ik in de pijnlijke noodzakelijkheid zijn, je te moeten verzoeken de brave oude heer desnoods enigszins hardhandig te beletten, zich naar het perron te begeven. Maar ik hoop, dat dit niet nodig zal zijn. Ik heb het land aan gewelddaden als ze niet volstrekt onvermijdelijk zijn en vooral tegen oude heren. En ook van alle dingen die opzien kunnen wekken, moet ik niets hebben.

— Wat doen we met Henderson?

— Die gaat mee om de auto te besturen.

— Die gebruiken we dus zeker om ons naar de plek te rijden waar de lorry staat?

— Precies.

Hoofdstuk VI

AAN DE SLAG

De volgende ochtend omstreeks half zes werd Raffles zoals gewoonlijk het eerst van allen in huis wakker. Hij rekte zich nog eens behaaglijk uit, sprong uit bed, schoof de gordijnen van het raam, en zag dat het een prachtige dag zou worden.

— Het is eigenlijk weer voor een pick nick, mompelde hij in zichzelf, en niet voor een gevaarlijke onderneming als deze, maar ik heb het nu eenmaal niet voor het kiezen.

Raffles nam zijn douche, deed de oude werkkleren in een klein valies, keek de bus met het gas nog eens zorgvuldig na, overtuigde zich dat de kraan goed vast zat, bevestigde er de riemen aan en pakte ze daarna eveneens in zijn klein handvalies.

Onder deze bedrijven was het zes uur geworden.

Raffles en Brand gingen beiden naar de eetkamer en maakten zich snel een ontbijt gereed.

— Heb je alles klaar liggen, Edward? vroeg Brand.

— Ja, alles zit in deze handtas. De werkpakken, de gasbus en het touw met het anker.

— Ik wil eerlijk zeggen, dat ik in spanning zit.

— Waarom?

— Wat een vraag. Natuurlijk omdat dit wel ongeveer de gevaarlijkste onderneming is, die we in jaren op touw hebben gezet.

— Gemakkelijk is het zeker niet, bevestigde Raffles.

— Gemakkelijk? Wij kunnen tienmaal gearresteerd worden en twintigmaal onze nek breken, de detectives kunnen ons zien, als we met de lorry zo snel voortrijden, wij kunnen van het dak van de wagens afbuitelen, kortom, wij hebben gelegenheid te over om onze roemrijke loopbaan plotseling te beëin-

digen, tot grote vreugde van Baxter en Sullivan.

— Die gevaren zijn zeker voor een deel denkbeeldig, zei Raffles op dezelfde bedaarde toon.

— Meen je dat eerlijk?

— Zeker, hoe zouden de detectives ons kunnen zien? Die zitten goed en wel in de gepantserde wagen opgesloten uit vrees voor de hemel weet wat, met goed gesloten deuren en je zult wel eens hebben opgemerkt, dat er in een goederenwagen nooit ramen zijn.

Brand keek bedremmeld voor zich uit.

— Als ik de dag met zulke snuggere opmerkingen inzet, zei hij, dan zul je vandaag niet veel plezier van mij beleven.

— O, het komt vandaag minder op je aanmerkingen dan op je kuitspiieren aan, zei Raffles lachend.

— Dan is alles in orde, want ik voel me juist zo goed in conditie als in geen weken.

— Dat is de hoofdzaak, merkte Raffles laconiek op.

— Nu wou ik je nog wel een vraag doen, Edward. Wie lijdt het verlies, als we dit goud van eigenaar doen veranderen?

— Heel precies weet ik het niet, maar om je de gulle waarheid te zeggen, kan het me geen lor schelen.

— Maar die oude brave bankier...

— Die oude brave bankier is een keer of dertig te rijk, merkte Raffles op harde toon op, terwijl zijn ogen een metaalachtige glans kregen. Het is onzinig, dat er mensen zijn, die dertigmaal te veel hebben, zolang er nog één mens leeft, die de helft te weinig heeft. Maar als je er soms gewetenswroeging over voelt, dan kan ik je wel zeggen, dat Tornycrofft niet de schade hiervan draagt, tenzij er een speciale afspraak hierover bestaat. Van het ogenblik af

dat de kist met staven onder toezicht van de politie in de goederenwagen is geladen, is hij van alle aansprakelijkheid ontheven en draagt de spoorwegmaatschappij verder de verantwoordelijkheid. En dat is ook nog niet helemaal zeker, want het goud is op het ogenblik nog altijd van die krankzinnige Radjah, dus als het zoek raakt moet dat heerschap, dat met zijn geld geen weg weet, het verlies dragen. Dat zal mij dan ook het liefste zijn, maar eerlijk gezegd, raakt het mij mijn koude kleren niet. En daarmee basta.

Raffles was opgestaan en liep naar het raam toe.

— Daar staat de auto al. Vooruit, Charles, het is hoog tijd, het is kwart over zes en kwart over zeven vertrekt de trein van het Victoriastation.

— Mag ik nog even een opmerking maken? vroeg Brand.

— Heb je vorderingen gemaakt sedert vijf minuten? vroeg Raffles droog.

— Dat moet je zelf maar eens beoordelen, antwoordde de jonge man lachend.

— Zeg op dan.

— Als we eens langs het kantoor van de Tornycroffts gingen, die daar ook wonen, zoals je weet, en als jij dan eens de firmanten om een of andere reden te spreken vroeg.

— Wat moet ik met hen bespreken? vroeg Raffles verbaasd.

— Volstrekt niets, antwoordde Brand maar de bedienden zullen je dan natuurlijk antwoord geven, of de heren al of niet te spreken zullen zijn, dat wil zeggen of ze aan de ontbijttafel zitten, zodat je precies kunt uitrekenen, of ze nog op tijd aan het station zullen zijn.

Raffles klopte zijn vriend op de schouder.

— Dat is een uitstekende inval, amice je hebt het schitterend goed gemaakt, riep hij uit. Het kantoor ligt, om zo te zeggen, op onze weg, zodat wij er zo goed als geen tijd mee verliezen. Voorwaarts.

De twee vrienden namen ieder hun tas met de gewichtige inhoud ter hand, en verlieten het huis.

Henderson stond reeds naast de auto te wachten, zonder de minste verbazing te tonen, dat hij zo vroeg was geroepen, om zijn meester naar een hem geheel onbekend doel te brengen.

Het was de brave jongen dan ook volmaakt onverschillig, daar hij gewend was de bevelen van de man, die hem meermalen het leven had gered, blindelings op te volgen.

— James, zo richtte Brand zich tot de chauffeur, je houdt toch immers altijd nog zo van snel rijden?

— Dat weet mylord wel, zei de chauffeur vergenoegd.

— Je kent de weg, die we eergisteren gereden hebben?

— Als gij dat rijden wilt noemen, is het mij wel, zei Henderson.

— Ja, ik herinner het mij, zei Raffles lachend, je beklagde je toen over het slakkengangetje. Maar je zult je schade vanochtend dubbel en dwars in kunnen halen, want ik moet de snel-trein naar Birmingham voorkomen en voorblijven.

— Niets gemakkelijker, mylord, dan zal ik de wagen 120 kilometer laten lopen.

— Ho, ho, dat hoeft nu ook weer niet, als we kunnen rekenen op een gemiddelde van honderd is dat meer dan voldoende. Wij willen liefst heelhuids aankomen op de plek, die wij moeten bereiken.

— En die plek is, mylord? vroeg de chauffeur.

— Daar, waar wij eergisteren zijn uitgestapt. En luister nu goed naar wat ik je zeg. Zodra wij zijn uitgestapt, rijd je zo snel je kunt de weg af, die daar over een lengte van verscheidene kilometer naast de spoorbaan loopt, zoals je je zult herinneren. Je hoeft je over ons volstrekt niet verder te bekommeren, als je maar zorgt, dat je op gelijke hoogte met de trein blijft, zodra deze in het gezicht is gekomen.

— Hoe lang moet ik dat doen, mylord?

— Tot even voor het station van Stratford, waar de trein stopt.

— En vervolgens?

— Vervolgens wacht je totdat je ons op de spoorbaan ziet. Als wij je wenken, kom je ons helpen, maar voor de rest laat ik alles aan je eigen inzichten over. Want er kunnen zich misschien gebeurtenissen voordoen, die ik onmogelijk kan voorzien en dan handel je dienovereenkomstig.

— Vergeet niet hem het adres van de bankiers op te geven, Edward, merkte Brand op.

— Dat is waar ook, riep Raffles uit. James, je rijdt nu naar de Bank van de firma Tornycrofft aan het strand, waar je wel eens meer bent geweest. En daar wacht je.

— Uitstekend, mylord.

De twee vrienden stapten in, de auto zette zich in beweging, om een kwartier later voor het grote bankiershuis van de firma Tornycrofft stil te houden.

Raffles stapte alleen uit en belde aan.

Een tamelijk slaperige bediende deed hem de deur open.

Raffles overhandigde hem een visitekaartje van Lord Aberdeen en zei:

— Goede vriend, is een der bazen misschien op dit ogenblik te spreken? Het is wel wat vroeg, dat erken ik en dus...

De knecht keek de bezoeker in de hoogste verbazing aan.

— Indien mylord zich de moeite wil geven om binnen te komen, zal ik even informeren of de heren reeds zijn opgestaan. Ik twijfel er echter aan.

— Goed... ik zal hier wel even wachten, hernam Raffles.

De knecht verdween om bijna onmiddellijk daarna terug te komen.

— Het spijt mij, mylord, zei hij, maar geen van de heren is zelfs nog opgestaan, zodat u minstens een half uur zoudt moeten wachten, alvorens zij u te woord zouden kunnen staan.

— O, dan kom ik een volgende keer wel eens terug, zei Raffles luchtig, de zaak waarvoor ik kwam is nu weer niet van zo veel belang dat ik mijn bezoek niet nog wat kan uitstellen. Gij behoeft de heren niet eens te zeggen, dat ik hier zo vroeg geweest ben.

Met deze woorden stopte hij de man

een geldstuk in de hand en begaf zich weer naar de auto, die naast het trottoir geparkeerd stond.

— Nu eerst even naar het Victoria-station, James, zo beval hij de chauffeur daar weer even wachten en dan naar de plek, die ik je zoëven genoemd heb.

Weer zette de auto zich in beweging, om korte tijd daarna stil te houden voor het grootste spoorwegstation van Londen.

Raffles sprong uit de auto, kocht een perronkaartje en snelde naar het perron.

Hij kwam juist op tijd om te zien, hoe een half dozijn mannen, wier uiterlijk voor de kenner onmiddellijk de politiebeambten verried, een blijkbaar zware kist naar een goederenwagen aan het begin van de trein droegen, op korte afstand gevolgd door Sullivan, die een wakend oog op de omgeving hield en blijkbaar vol ongeduld, tot de kostbare kist op haar plaats zou zijn.

Raffles zorgde er wel voor, dat hij niet gezien werd, trok zich in de wachtkamer terug, door het raam waarvan hij kon zien, dat de politiemannen de kist, van zwaar hout gemaakt en met ijzer beslagen, naar de tweede goederenwagen van de locomotief af droegen.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat deze wagen geheel van staal was.

— Het zal een zwaar karweitje worden, mompelde hij in zichzelf, en het is goed, dat ik het nodige gereedschap bij mij heb gestoken. Nu, de wanden van deze wagen zullen wel niet zo dik zijn als het pantser van een oorlogsschip en in een half uur tijds doet men veel.

Hij wachtte nog even tot hij de kist goed en wel had zien binnen dragen, terwijl Sullivan bij de schuifdeur van de wagen op wacht stond, en daalde toen snel de trap van het station weer af.

De klok in de voorgevel stond al op zeven uur vijf.

Brand wachtte hem met ongeduld en riep, zodra Raffles de deur uitkwam:

— Is alles in orde?

— All right, riep Raffles terug.

Daarop wendde hij zich tot de chauffeur.

feur en zei:

— En geef ons nu maar eens een staaltje van je rijkunst te zien, James, over tien minuten vertrekt de trein. Je weet waar we heen moeten. En... geen brokken maken, hoor.

— In orde, mylord, antwoordde de chauffeur laconiek.

Raffles stapte in. Henderson nam achter het stuurwiel plaats en de wagen reed, met een flinke vaart door Londen, langs de uitvalweg over Highgate.

Zodra zij de laatste huizen van deze voorstad achter zich hadden gelaten, haalde Henderson de gangwissel om, zodat de wagen op de derde versnelling met een honderd twintig kilometer vaart op de weg naar Stratford voort suiste. En daar het nog vroeg was, was er betrekkelijk weinig verkeer.

Het duurde geen vol uur, of de auto reed in volle vaart door het golvend landschap van de Chiltern.

Met onnavolgbare zekerheid nam Henderson de bochten, zonder zijn vaart ook maar even te matigen of zelfs maar even de voet van het gaspedaal te nemen.

Nog een half uur, en zij hadden het punt bereikt, dat zij twee dagen geleden bezocht hadden.

Raffles en Brand stapten uit.

Er was niemand op de brede verkeersweg te zien, die, zoals gezegd, zich lijnrecht verscheidene kilometers ver uitstreckte.

— Wij konden het niet beter getroffen hebben, Charles, riep Raffles verheugd uit. De Sahara kan nauwelijks zo verlaten zijn als dit plekje van ons gezegend vaderland. Laten wij ons gauw verkleeden.

Zij gingen weer in de wagen, lieten de gordijntjes neer, en verkleedden zich in de auto, die daartoe ruimte in overvloed bood, snel als spoorwegwerkers.

De pruik en een paar vegen over hun wangen en voorhoofd voltooiden de gelijkenis met dit nijvere volkje.

Zij deden hun wandelcostuum, dat zij hadden uitgetrokken, in het valies, en daarop bevestigde Raffles met de grootste omzichtigheid de bus met het bedwelmend gas onder zijn werkbuis om

zijn middel.

— Zitten de boren in de tas, Charles? vroeg hij.

— Ik heb het al nagezien, Edward, alles is in orde. Wij hebben de boren en het touw in deze tas.

— Dan draag ik de zorg daarvoor aan jou op.

Zij bekeken zich beiden in de spiegel, die in een der wanden van de auto was aangebracht en konden tevreden zijn over hun vermomming.

— Ik zal het valies met onze kleren maar op slot doen, zei Brand.

— Waarom?

— Uit overmaat van voorzichtigheid. Men kan nooit weten welke onbescheiden politieagent deze kant uitkomt en eens een kijkje in onze wagen wil nemen.

— Ik zou de politieagent willen zien, die het zou wagen een kijkje te nemen in de wagen van Lord Aberdeen, riep Raffles spottend uit. Bovendien is Henderson er ook nog en ik heb een vaag idee, dat hij niet ongestraft zou toestaan dat onbevoegden de auto doorzochten.

Op dat ogenblik liet zich in de verte een schel gefluit vernemen.

— Daar is de trein, riep Raffles. Vlug, Charles, het ogenblik van actie is gekomen.

Hij haalde de gordijntjes op en sprong naar buiten.

— James, zei hij, kijk mij eens aan.

Henderson keek om en zag twee spoorwegarbeiders voor zich staan.

Maar als Raffles nog verwacht zou hebben, dat de chauffeur enige verbazing zou tonen, dan zou hij bedrogen uitkomen.

Er was op het gelaat van de chauffeur geen spoor van enige verrassing merkbaar.

— Verbaas je je niet een beetje? riep Raffles lachend uit.

— Mylord, u hebt mij in uw dienst genomen om uw auto te besturen en niet om mij te verbazen, zei Henderson kalm.

— Bravo, riep Brand, daar ken ik je weer uit.

— Ik had het moeten weten, mompelde Raffles. Die man zou zich niet verbazen al zag hij mij vuur spuwend en met een bokspoot en hoorns voor zich staan.

Daarop vervolgde hij luid:

— Daar komt de trein in de verte aan, zoals je ziet, James. Over vijf minuten kan hij hier zijn. Je herinnert je mijn bevelen?

— Alsof u ze mij zoëven gegeven had, mylord.

— Tot aanstonds dan, let goed op, houd beide ogen open en verbaas je over hetgeen je nog zoudt mogen zien even weinig als je je daareven over ons uiterlijk hebt verbaasd.

Met die woorden wierp hij het portier dicht.

De beide vrienden keken nog eens om zich heen, om zich te vergewissen, dat er niemand in de nabijheid was, sprongen vlug over de droge greppel en liepen op de lorry toe, die op nog geen vijftig meter afstand eenzaam op de zijlijn stond.

Wie de beide mannen zo kalm en onverschillig op 't wagentje had zien stappen, zou er geen ogenblik aan getwijfeld hebben, of het waren wel degelijk spoorwegwerkers, die zich op deze gemakkelijke wijze naar hun karwei be- gaven.

Niets ontbrak er aan hun kostuum. Noch de smalle riempjes, waarmede vele Engelse werklieden de broek onder de knie plegen dicht te snoeren, noch de blikken koffiefles, die over hun schouder hing, noch het stompje pijp, dat tussen hun tanden stak, noch het linnen zakje met een touw aan hun middel bevestigd, dat hun twaalfuurtje heette te bevatten.

In de verte duidde een witte rookpluim de nadering van de trein aan.

— Mag ik nog een vraag stellen, voor we aan het werk gaan, Edward? vroeg Brand.

— Als het niet te veel tijd in beslag neemt, antwoordde Raffles, het oog op de naderende trein gevestigd houdend, die nog ongeveer een kilometer van hem af was.

— Neen, het zal heel kort zijn.

— Vraag op dan.

— Weet je zeker, dat het zijspoor absoluut vrij is?

— Hoezo?

— Wel, omdat we anders wel eens tegen een andere lorry, een hoop grint of iets anders kunnen aanrijden, voor we op het hoofdspoor zijn.

— Hoe heb ik het nu met je, amice? vroeg Raffles lachend. Geloof je, dat ik daar niet nauwkeurig onderzoek naar heb gedaan? Er ligt hier zelfs geen kiezelsteentje tussen de rails.

— Dat had ik moeten weten.

— En als je me niet zoudt willen geloven, je hebt niets anders te doen dan recht voor je uit te kijken. Zoals je ziet is de lijn kaarsrecht en zover het oog reikt, valt er geen spoor van een hindernis te ontdekken.

Brand schermde zijn ogen met de hand af tegen het zonlicht en keek scherp naar de horizon.

— Niets te zien, mompelde hij.

— En vraag nu niets meer. Opgelet. Daar komt de trein.

Inderdaad was de trein tot op nauwelijks vijfhonderd meter afstand genaderd.

De twee konden duidelijk de machinist waarnemen, die over het ijzeren deurtje van zijn locomotief gebogen lag en zich misschien wel afvroeg, wat die twee werklieden daar op de zijlijn moesten uitvoeren.

Raffles en Brand grepen ieder een stang van de hefboom, die in verbinding stond met het voorste stel wielen.

— Niet beginnen voor ik een teken geef, zei Raffles, die de trein geen ogenblik uit het oog verloor. Maak de tas vast open, zodat ik het anker en het touw maar voor het grijpen heb. Klaar? Vooruit dan. Daar is de trein.

Zij begonnen de hefboom in beweging te brengen. Eerst langzaam, maar spoedig in groter vaart rolde de lorry over de spoorstaven.

Brand stond met de rug naar de naderende trein gekeerd en kon dus het aanstormende gevaarte niet zien, maar aan de geluidstrekken van Raffles, die

tegenover hem stond, kon hij waarnemen dat alles goed ging.

Als twee van die houten poppetjes, zoals men ze wel eens op straat ziet verkopen en die beide dezelfde stereotype beweging maken door het trekken aan een touwtje, of ook wel als twee manschappen van een dier ouderwetse stoomspuiten, zoals men ze nog in dorpen vindt, drukten Brand en Raffles zo snel zij konden de hefboom op en neer.

Spoedig hadden zij de vereiste snelheid gekregen.

Hun haren wapperden door de vaart in de wind zij moesten zich schrap zetten om op de kleine oppervlakte van de lorry in evenwicht te blijven.

De trein was nu vlak achter hen.

Algauw reed de locomotief hen met donderend geweld ter zijde.

In het voorbijrijden konden zij de verbaasde blik opvangen van de machinist, die blijkbaar niet begreep waarom die twee arbeiders zo'n haast maakten.

Daarop kwam de tender.

Vervolgens de eerste goederenwagen.

Dan de geblindeerde wagen, waarin zich de gouden staven van de Radjah van Cowpur bevonden.

Raffles en Brand trokken uit alle macht de hefboom op en neer.

Het plat van het wagentje trilde onder hun voeten.

Het oorverdovend geraas van de trein naast hen maakte ieder woord onverstaaanbaar.

Maar aan de beweging zijner lippen zag Brand dat Raffles schreeuwde:

— Sneller! Sneller!

Ofschoon het zweet hem van het gezicht begon te gutsen, haalde Brand nog sneller de hefboom op en neer.

Een voor een reden de personenwagens hem voorbij.

Voor sommige raampjes zag men de verwonderde gezichten van de reizigers verschijnen, die van deze wedstrijd blijkbaar niets begrepen.

Misschien dachten zij wel aan een weddenschap van twee arbeiders, daar in Engeland iedereen wedt, van de jongste kruideniersbediende tot de rijkste bankier.

Nog één wagen moest hen voorbij.

Raffles wenkte Brand toe, liet de stang van de hefboom los en greep het touw, waaraan het kleine grijpanker bevestigd was.

Hij maakte de ring aan het ene einde van het touw aan de haak van de windas vast, hield zich met de linkerhand vast aan een van de ijzeren stangen, die op iedere hoek van de lorry bevestigd waren, teneinde er met meer gemak dwarsliggers en spoorstaven te kunnen opstapelen en begon de eigenaardige lasso boven zijn hoofd te zwaaien.

Het volgende ogenblik vloog het touw fluitend door de lucht en het anker raakte vast tussen de veren van het laatste wielstel.

Brand, die als een razende was blijven duwen, liet op zijn beurt de hefboom los en draaide vliegensvlug de trommel van de kaapstander aan, zodat het touw strak stond.

Met een hevige ruk werd het wagentje nu op gelijke hoogte met de trein voortgetrokken, zodat de twee vrienden de grootste moeite hadden om op de been te blijven.

En nu deed zich een gevaar voor, dat zij niet hadden voorzien.

Doordat de lorry ongeveer op gelijke hoogte met de buffers van de achterste wagen werd medegesleurd, en omdat het touw, waaraan zij op sleeptouw waren genomen, nogal kort was, begon de lorry bedenkelijk over te hellen en op twee wielen te lopen.

En steeds snelde de trein met een vaart van tachtig à negentig kilometer over de rails.

Daar spreken onmogelijk was, beduidde Raffles zijn metgezel, dat hij zich aan de tegenovergestelde zijde van de lorry aan de hoekstangen moest vasthouden, om althans een tegenwicht te vormen voor de geweldige kracht, die het wagentje naar de andere zijde deed overhellen.

Zij bevonden zich nu ongeveer in dezelfde positie als zeilers, die met het halve lichaam buitenboord van hun zeilscheepje hangen om te beletten, dat het bij het laveren zal omslaan.

Ongeveer twintig seconden duurde deze gevaarlijke rit.

Ieder ogenblik vreesden zij, dat de lorry door het rukken van het touw zou omslaan. Tot hun geluk was de gehele achterste wagen verlaten, daar de trein slecht bezet was en geen enkele reiziger in de achterste wagen van een trein zal gaan zitten, als hij een andere plaats kan krijgen.

Niemand zag dan ook iets van wat er achter aan de trein gebeurde, behalve misschien de machinist, die nog steeds over de halve deur van zijn locomotief gebogen lag...

Zij naderden het einde van de zijlijn.

Beiden grepen de zwengel van de windas en maakten zich gereed om, mocht het nodig blijken, het touw een weinig te vieren.

Het volgende ogenblik vloog het wagentje zo sterk zwaaiend over de wissel, dat Raffles en Brand bijna van 't kleine vloertje waren geslingerd.

Maar het doel was bereikt.

De lorry bevond zich thans vlak achter de achterste wagen en zij konden met de hand de buffers aanraken.

Het was nu ook mogelijk, zij het dan ook schreeuwend, enige woorden met elkaar te wisselen.

Brand nam zijn pet af, en wiste zich het van zweet druipend voorhoofd af.

Wat Raffles betreft, deze merkwaardige man scheen even fris en onvermoeid te zijn, alsof hij zoëven zijn club had verlaten.

Hij keek eens goed na of de pal van de windas precies op haar plaats zat en het touw strak hield, daar het, mocht dit losschieten en het touw uitlopen, in deze snelle vaart onmogelijk zou zijn het weer in te palmen, en knikte tevreden.

— Het loopt prachtig, schreeuwde hij Brand in het oor.

— Wij hadden onze nek kunnen breken, brulde Brand terug.

— Is dat gebeurd? riep Raffles weer.

— Neen, gilde Brand terug.

— Nou dan, waar klaag je dan over? Brand zweeg.

Tegen zulke argumenten viel natuurlijk niets in te brengen.

Raffles had trouwens het antwoord niet eens afgewacht, maar de tas gesloten en die zijn metgezel in de hand geduwd.

Hij wees nu met een veelbetekenend gebaar naar de bovenzijde van de achterste wagen.

Om de waarheid getrouw te blijven, moet hier geboekstaafd worden, dat Brand niet zonder enige schrik de moeilijkheid overdacht van de taak, die hun nog te wachten stond.

— Waar denk je over? schreeuwde Raffles ongeduldig.

— Het lijkt mij wat ver weg.

— Hoog is het ook. Wil ik je soms even afzetten onderweg?

Een bos van schaamte steeg in het jeugdige gelaat van Brand op.

Hij was het volgende ogenblik voor aan de lorry, zette zich met een geweldige sprong af... en zat schrijlings op een van de buffers.

Raffles klapte in de handen, als woonde hij een circusvertoning bij, en knikte goedkeurend met het hoofd.

Daarop waagde hij zelf de sprong... en wist zich aan een der stangen vast te grijpen, die zijn aangebracht om als leuning te dienen voor de remmers, als deze zich naar de remhuisjes begeven.

Brand greep eveneens deze stang en hees zich naast Raffles op.

— Zouden we het touw van de lorry niet doorsnijden? riep hij.

— Voor geen geld ter wereld. Het wagentje zou uitlopen, eindelijk stilstaan en het grootste gevaar opleveren voor de volgende treinen. Neen, het kan volstrekt geen kwaad, dat de trein dat op sleeptouw blijft houden, want dat korte eind touw kan men van de trein uit onmogelijk zien.

Na dit gezegd te hebben, zette Raffles de voet op de onderste tree van het smalle ijzeren laddertje, dat naar het dak van de wagen voerde.

Brand volgde hem op de voet.

Even later bevonden ze zich op het dak van de wagen.

— Ik zie geen remhuisje, zei Raffles, zodat wij daar gelukkig geen rekening mee behoeven te houden. Nu als de blik-

sem naar boven, want de minuten zijn kostbaar.

— Hoeveel tijd is het nog tot Stratford?

— Nog bijna vijf kwartier, antwoordde Raffles.

De beide vrienden strekten zich lang-

uit op het smalle plankier uit, dat over de wagen liep en kropen naar voren.

Met de grootste voorzichtigheid bereikten zij het dak van de gepantserde wagen.

De gevaarlijke tocht had juist een kwartier geduurd.

HOOFDSTUK VII

HET GOUD VAN DE RADJAH VAN COWPUR

Raffles opende de tas, die Brand met behulp van een riem aan zijn lichaam had bevestigd, en haalde er twee schouderboren uit, benevens een flesje olie.

Hij bevestigde een boorijzer in de houder en keek het dak van de wagen na.

Raffles richtte zich nu een weinig op, steunde het uiteinde van de boor tegen zijn schouder, greep de booromslag stevig vast, goot wat olie op de plek, waar hij de punt van het toestel had neergedrukt en begon te boren.

Een kwartier verliep.

Toen trok Raffles de boor terug, keek om en wees Brand op het boorijzer, dat gloeiend heet was geworden, ondanks het veelvuldig gebruik van olie.

Raffles schoof nu de boor zover mogelijk terug, zodat Brand deze kon grijpen, haalde de bus met het bedwelmende gas, die hij voor het werk op zij had geschoven, te voorschijn, bevestigde een rubber slang aan de kraan, draaide de klemschroef los, die de kraan vasthield en zette deze open, terwijl hij de bus stevig met een hand vasthield, en met de andere de gummislang in het boorgat drukte.

Tien minuten verliepen.

Toen draaide Raffles de kraan weer dicht, trok de slang voorzichtig uit het boorgat, haalde diep adem, hield met de linkerhand mond en neus stijf dicht en bracht het rechteroog voor het gat.

Even daarna bracht Raffles zijn mond bij het oor van zijn metgezel en zei :

— Het lijkt daarbeneden wel het park van het kasteel van de Schone Slaapster. Alle zeven mannen zijn in diepe rust

verzonken en zitten om de kist met goud, als zeven besjes, die tijdens een koffiekranse om de tafel in slaap zijn gevallen.

Nu lieten zij zich een voor een tot op de treeplank zakken, waar ze zich gemakkelijk staande konden houden door zich aan een van de stangen vast te grijpen, die naast en op de deuren waren aangebracht.

Raffles trachtte de deuren nu in beweging te brengen met behulp van een bos lopers, die hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet, en binnen enkele ogenblikken sprong het slot van de stalen deur met een luide tik open.

Toen draaide Raffles niet zonder moeite de zware deur naar zich toe en schoof de wagen binnen, op de voet door Brand gevolgd.

Een zonderling schouwspel trof hun oog. In het midden van de vloer stond de kist die de gouden staven van de Radjah bevatte.

En daar omheen lagen de zeven politiemannen op de grond uitgestrekt, alsof zij in een diepe slaap waren verzonken.

Raffles was op de kist toegetreden en trachtte deze op te lichten.

Niet dan met de uiterste krachtsinspanning slaagde hij er in, haar een paar centimeters van de vloer te tillen.

Brand hielp nu Raffles, de kist van haar plaats en naar de geopende deur te schuiven.

Toen de kist bijna voor de deur stond, en met een laatste beweging over de rand van de wagon zou kunnen worden

geworpen, richtte Brand zich even op, om wat adem te scheppen.

Daarbij wendde hij zich naar de tegenovergestelde deur...

Een kreet ontsnapte hem.

In de opening vertoonde zich het gelaat van een man.

— De machinist, schreeuwde hij.

HOOFDSTUK VIII

ONTKOMEN

Inderdaad, het was de machinist, die achterdocht gekregen had door de snelle rit van de lorry, die hij daarna tot zijn grote verwondering niet meer gezien had, noch de mannen die dat wagentje met zulk een buitensporige snelheid in beweging hadden gebracht.

Zodra de man gezien had, dat zijn aanwezigheid bemerkt was, trok hij zijn hoofd snel terug en klom vlug als een aap langs de treeplank van de goederenwagon over de tender naar zijn locomotief, die hij gedurende zijn afwezigheid overgelaten had aan de zorgen van de stoker die tegenwoordig leerling-machinist wordt genoemd.

Op hun beurt klommen zij met ongehooflijke vlugheid als katten weer op het dak van de wagen, snelden over het smalle pad op de bovenzijde van de wagons en lieten zich van de achterste wagen weer op de lorry zakken.

Met een krachtige ruk sneed Brand het touw door, dat het wagentje op sleeptouw had, en door de rem aan te zetten hadden zij het spoedig tot staan gebracht.

In de verte zagen zij het kleine station van Stratford.

— Terug nu, riep Raffles. Ik kan van hier de kist naast de rails zien liggen. Wuilf met je zakdoek, zodat Henderson op ons let.

De beide mannen hadden de lorry weer in beweging gebracht en spoedig hadden zij de plek bereikt, waar de kist naast de spoordijk lag en brachten het wagentje tot staan.

Raffles schreeuwde tot Henderson, die eveneens had gestopt en zich op enige meter afstand bevond, op de vrijwel ver-

laten weg.

— Vlug, James, kom hier en help ons.

Henderson sprong uit de wagen, wipte over de greppel en snelde op de twee mannen toe.

— Wij moeten dit wagentje van de rails kantelen, riep Raffles.

— Dat zal niet moeilijk zijn, mylord, zei de chauffeur, want ik zie daar een zware koevoet op het vloertje liggen.

Zonder een woord te antwoorden nam Raffles, de met ijzer beslagen koevoet op en wrong deze onder de lorry. Henderson zette er mede zijn schouders onder en Brand trok uit alle macht mee.

De lorry kwam schuin te staan, kantelde over de kop en viel van de lage spoordijk onderstboven.

Henderson lichtte de kist aan de ene zijde op, Raffles en Brand aan de andere. Niet zonder moeite tilden zij het zware ding over de greppel en sleurden het tegen de berm van de weg op.

Het geraas van een naderende locomotief klonk nu dicht bij. Brand keek om en schreeuwde:

— Er staan vier politieagenten voor op de machine.

— Best, wij hebben een auto, antwoordde Raffles kalm.

— Waar gaan wij er mee heen? vroeg Brand.

— Naar de schatkamer op Torghatten, fluisterde Raffles hem in het oor.

De drie mannen grepen hun vracht vast en tilden het ding in de auto.

Op hetzelfde ogenblik drong een kogel door het paneel van de auto.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten, terwijl Raffles en Brand in de auto sprongen. Even later was de

wagen omgekeerd en vloog de weg naar Oxford op, terwijl de politieagenten de auto nog een dozijn kogels achterna zonden, die gelukkig geen schade aanrichtten. Zonder ook maar een ogenblik te stoppen reed de grijze Rolls Royce uren achtereen door Engeland, totdat gebrek aan benzine hem noopte in Manchester even te stoppen om te tanken.

Laat in de avond bereikten zij de kuststad Hull, waar een schipper, die reeds jaren in dienst van Raffles stond en ook zijn motorjacht bewaarde, hen aan een nachtverblijf hielp.

De chauffeur wenste zijn meester een goede nachtrust en verwijderde zich.

— En nu zullen wij ons even overtuigen van de waarde van onze buit, amice, zei Raffles vrolijk.

Hij hurkte voor de kist neer en met behulp van zijn looper slaagde hij er in de twee sloten open te krijgen. Hij lichtte het deksel van de kist op.

Brand trad nieuwsgierig nader. Maar plotseling ontsnapte hem een kreet van woede.

— Het is lood! schreeuwde hij.

Raffles bukte zich en nam een der zware loden blokken in de hand, die bovenop lagen. Hij woog het blok als in gedachten op de hand, wendde zich toen tot Brand en zei glimlachend :

— Ik geloof waarachtig, dat ik je gelijk moet geven, amice. Het is inderdaad lood.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Brand, wit van woede.

— Wel, heel eenvoudig, antwoordde Raffles. Ik heb je wel gezegd dat die Sullivan een uitgeslagen vos is. Of hij achterdocht heeft gekregen door mijn

bezoek als bankier Tornycrofft, kan ik je niet zeggen, maar het is zeker dat hij de kist met het goud een paar uren van tevoren in het geheim naar de gewone goederenwagen heeft laten brengen, natuurlijk vergezeld van een paar tot de tanden gewapende, als conducteurs verklede politiemannen, en daarna met veel ostentatie, opdat iedereen het toch maar goed zou zien, de kist met dit lood naar de gepantserde wagen heeft doen dragen. Je ziet, het is heel eenvoudig.

— En dat vertel je allemaal maar zo kalm weg, riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Lieve, beste, goeie, brave Charles, je weet wel dat het mijn gewoonte niet is, om mij ergens over op te winden; de wereld blijft toch draaien. Ik wil ook aan mijn vijanden de eer bewijzen die hun toekomst en ik ben volstrekt niet te ijdel om te erkennen, dat Sullivan mij hier lelijk bij de neus heeft gehad. Ik ben er een hele dag mee kwijt geraakt, heb er heel wat moeite voor moeten doen, heb zelfs in levensgevaar verkeerd en een bedrag van £ 40.000 waarop ik al gerekend had, wordt me door de neus geboord.

Raffles klopte de ontdane Brand goedmoedelijk op de schouder en riep uit :

— Komaan, amice, het hoofd op, mon cher! Laat je niet terneer slaan door zo'n kleine teleurstelling.

— Noem je het verlies van 40.000 pond een kleine teleurstelling? riep Brand uit.

Raffles maakte een onbeschrijfelijk minachtend gebaar.

— Charles, zei hij, geld is niets, de poging om het geld in handen te krijgen daarentegen is alles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De begeerde blauwdrukken

GEHEEL NIEUWE SERIE
12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer p. maand.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS f 35.40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266